

Альманах "The Way" ПУТЬ

Підемо разом!

№4(100)
ЖОВТЕНЬ
2023

«А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його, та й веде їх осібно на гору високу.

І Він перед ними переобразився: обличчя Його, як те сонце, засяло, а одежа Його стала біла, як світло.

І ось з'явилися до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним.

І озвався Петро та й сказав до Ісуса: Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі.

Як він ще говорив, ось хмара ясна заслонила їх, і ось голос із хмари почувся, що казав:

Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!

А почувши, попадали учні долілиць, і полякалися сильно...

А Ісус підійшов, доторкнувся до них і промовив: Уставайте й не бійтеся!

Звівши ж очі свої, нікого вони не побачили, окрім Самого Ісуса.

А коли з гори сходили, заповів їм Ісус і сказав: Не кажіть нікому про цеє видіння, аж поки Син Людський із мертвих воскресне».

Євангеліє від Матвія 17:1-9

Читайте в номері:

Прийми помилування!2

Старий і море2

Благодать вам і мир3

Тут каже Бог!3

Листування задля спасіння вічної душі /К. Сотник/4-6

Його Ім'я – Любов /А. Балгереев/6-7

Ми закричали шаману: «Ісус є Господь!» /І. Яремчук/7-9

Мов дитина в ліфті /А. Єрбоменко/ 10-11

Ісус дає нове життя /Наталя/11

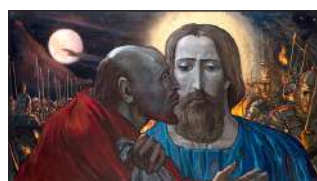
Суть справи /Д. Вайнс/12-17

Дух Святий свідчить про Христа /Р. Торрей/18-19

Який страх небезпечний? /П. Тупчик/20

Нерівноцінний обмін /М. Лукадо/20-21

Гріх Юди /М. Водневський/ .21

Самі близькі /А. Лаврентюк/ ...22-23

Кістки оживуть /С. Мирний/ ...24

Пекло та вічне покарання /Б. Алворд/ 25-28

Альманах “Путь”

Жовтень №4 (100) 2023 р.

Редактор
Анатолій ВІРНИЙ

Коректура, дизайн і верстка,
переклад з російської:
Андрій ЛАВРЕНТІЮК

Літературне редагування
Людмила ЛАВРЕНТІЮК

Відповідальний за друк:
Андрій ЛАВРЕНТІЮК

Журнал зареєстрований
в Державному комітеті
телебачення та радіомовлення
України.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №10673 від 28.11.2005 р.

© Всі права збережені за Богом

Використовуйте, копіюйте та розповсюджуйте будь-які матеріали цього видання для виконання наказу Христа: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує – засуджений буде» (Євангеліє від Марка 16:15-16).

Адреса для листування:
Церква «Різдва»
вул. Коцюбинського, 5
м. Житомир, 10008
імейл: alavrentiuk@gmail.com

Попередні номери альманаху «Путь» можна читати, а також слухати в аудіоформаті на сайті: <http://uznik.net/index.php/archive-way/read-way/2191-almanah-way-text>

Видання благодійне
Free – not to be sold

Віддруковано в ФОП
Туловський М.Л.
Наклад 1200 прим.

Прийми помилування!

«...як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння?..» (Євреїв 2:3).

1892 рік, США. Вільсон і Портер, поштові грабіжники, були засуджені до смерті через повішення. Портера готували до страти, тоді як Вільсон на підставі прохання був помилуваний. Засуджений проте відхилив помилування. Тоді суддя Верховного суду Джон Маршалл ухвалив вирок:

«Помилування – це акт, який має бути затверджений з обох сторін. Якщо ж помилування відхиляється особою, щодо якої виноситься, то суд не бачить можливості змусити засудженого

но і Вільсона, хоча він мав помилування.

Так само може статися з багатьма, хто відхиляє можливість прийняти Боже помилування. Людина постане перед судом Бога, в першу чергу, не через свою гріховну провину, а тому, що знехтувала жертвою Ісуса Христа на Голгофі, на підставі якої Бог хотів дарувати помилування. Один чоловік, якому запропонували спасіння у Христі, відповів: «Я не можу змиритись з думкою, що хтось мав померти за мою провину».

А як ти, дорогий читачу, ставишся до особистості Ісуса Христа? Чи вважаєш ти Його самовідданий подвиг на хресті нерозсудливим?

Дозволь застерегти! Щоб загинути, не треба бути навіть злочинцем. Достатньо того, що байдуже йдеш своїм життєвим шляхом. Адже таким чином нехтуєш любов'ю Бога, не помічаєш і так ігноруєш Його, і це є визначальним у твоїх стосунках з Богом.

Він не може врятувати того, хто сам цього не хоче, тому що Він діє тільки через любов і милість до того, хто приходить до Нього, і не змушує це робити, а тільки чекає. Але чекає до часу, який відомий тільки Йому.

Старий і море

«Як він вийшов нагий із утроби матері своєї, так відходить ізнов, як прийшов, і нічого не винесе він з свого труду, що можна б узяти своєю рукою!..» (Екклезіяста 5:14).

Відомий американський письменник Ернест Хемінгуей у своїй книзі «Старий і море» розповідає про бідного рибалку, який чекає на щастя в житті. Щоденного улову ледве вистачає на мізерну їжу. Він багато років виходить у море і чекає великого улову.

Якось, здається, його мрія здійснилася. Ключула велика риба. Майбутнє бачиться забезпеченим, життя сповнене надій. Гарпуном він потрапляє у величезне тіло риби та бере її на буксир.

У той час, як риба щосили бореться за волю, човен прямує

до гавані. Риба тягне канат, коли раптово з глибини моря вириваються акули та нападають на видобуток.

Щосили борються старий, але акули обжирають величезну рибину до кісток. Коли вранці він сягає гавані, на канаті в нього лишень велетенський скелет. Його мрія розбита!

Така ж само ситуація з кожною людиною, яка хоче побудувати своє життя без Бога. Наприкінці свого життя вона

залишається без надій, тому що пропустила найголовнішу мету – примирення з Богом, та, мабуть, вона її й не шукала.

Хемінгуей відчував своє власне життя таким безнадійним, що наклав на себе руки в 1961 році. Як багато людей роблять те ж саме! Ох, якби вони знали хоч щось про Ісуса Христа, Який може наповнити змістом найневдаліше життя!

Благодать вам і мир...

«Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів... слава та сила на вічні віки!» (Об'явлення 1:5-6).

Альберт Кнапп в біографії Людвіга Хофакера розповідає історію свого навернення до Бога. У студентські роки він перебував в полоні раціоналістичних помилок. Якось він відвідав свого тяжкохворого друга Хофакера. Мати друга попросила прочитати синові перший розділ Об'явлення. «З глибокою огидою я почав читати, – так розповідає він, – бо я знав про Об'явлення тільки те, що там зустрічається дракон, який хоче з'їсти невинну дитину».

«благодать вам і мир від Того, Хто є, Хто був і Хто має прийти... та від Ісуса Христа, а Він Свідок вірний... Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас

від наших гріхів...» Далі я не міг читати. Мені здавалось, ніби в моїх вухах звучали дивні голоси сурм, які в ту мить омивали мою душу. Моя обурена зневіра хотіла швидко поглинути те почуття.

Я не міг винести цього, мої очі сповнилися сльозами. Навіть не вибачившись, я пішов, вражений блискавкою величі Ісуса Христа, Сина Бога, зігрітій думкою про те, як же має бути радісно знову знайти ту божественну любов, яка померла для грішників. Хофакер крикнув мені «прощай», а Бог зробив так, що цей візит став для мене вічним благом та зціленням у Христі, Сині Бога».

Альберт Кнапп (1798-1864), відомий німецький поет, автор християнських гімнів.

А ти вже зустрівся з Господом Ісусом Христом, Сином Бога? Він любить тебе і хотів би очистити тебе від усіх гріхів.

Весною 1901 року гості одного санаторію сиділи за обідом. Було жваво та весело. Літній пан, який знав світське життя і вмів насолоджуватися ним, вимовив веселу та не дуже пристойну застільну промову. Коли він тільки підняв келих, щоб блиснути до теплим тостом, то раптом сильно затремтів. Келих вислизнув із його рук, і він важко опустився на підлогу. Допомога йому не

Бог!

Але цим розповідь ще не закінчується. Того ж дня до санаторію приїхав проповідник Євангелії, який отримав від головного лікаря – під враженням цього випадку – дозвіл говорити перед гостями коротке слово з Біблії про любов Бога і спасіння, яке можна отримати від Господа Ісуса Христа. Так щодня проходила коротка проповідь.

Тут каже Бог!

«Які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра» (Римлян 10:15).

знадобилася, він одразу ж помер. Страх і жах охопили тих, хто сидів за столом. Усі присутні відчували: тут каже

Багато гостей слухали слово Бога. Це торкнулося сумління слухачів, на противагу до поверхневих жартів того літнього пана. Дехто переконався, що вони в очах Бога були загиблими грішниками та знайшли прихисток у вірі в Господа Ісуса Христа, Який на хресті Голгофи пожертвував Своїм життям. Таким чином, Бог у Своїй любові зробив так, що шокуюче переживання раптової смерті призвело до вічного спасіння.

І сьогодні Бог розмовляє з людьми через раптові непередбачені смерті, через нещастя та катастрофи. Чи зрозумієш ти, що Бог і тебе хоче врятувати від вічної смерті, доки не запізно?

Листування задля спасіння вічної душі

«Вираз обличчя людей тих свідкує проти них самих, а про гріхи свої вони розповідають відкрито і хваляться, – горе душам тим! Бо самі на себе зло накликають!» (Ісаї 3 розділ).

«Бог дав нам життя, щоб ми шукали Його, бо Він недалеко від кожного з нас. Дякуючи Йому, ми живемо...» (Дії 17 розділ).

Лист перший

Дякую за лист. Він мене і здивував, і порадував. Знаєш, у цих місцях лист – це набагато більше. Особливо, якщо нежданий.

Вибач за каліграфію, шкільні роки я використав не на навчання. А все, чого досяг у житті – дякуючи в'язниці.

Коли я був на волі, ти також говорила мені про Бога, до церкви запрошувала. В твоєму листі – знов те саме. Але Хто Він, Той Бог, чому Його ніхто не бачить? Я тут навіть Біблію прочитав, але ніяких відповідей не знайшов, лише дійшов висновку, що насправді Бога немає.

Зате я зрозумів, для чого придумали Біблію. Тільки уяви: якби не було Біблії, всі люди були б як звірі, а читаючи закони Божі – на багатьох страх наводить, Суду Божого бояться, тому і зла менше творять. З малих років я теж вірив, що Бог є, але за свої 40 років так ніколи Його і не бачив. Чи

ж може розумна людина вірити в те, чого не бачить? Бог – це казка для дітей.

Зрозумій мене: я мав можливість стати багатим, але з-за того, що ти називаєш «страх Божий», сьогодні я один з найбільш бідних. Але якби я не думав, що «Боже Око» спостерігає за мною, то досяг би великих вершин. І тепер парюсь все життя по в'язницях.

І тепер скажи: де ж твій Бог?! Де Він був, коли мене судили, ось уже тричі, а останній раз взагалі – нізащо? Адже я не збирався вбивати того негідника, а просто приїхав жити до рідної сестри. Яке мені діло до того, що про це думає її чоловік? А з-за тупих законів нашої країни я не мав свого житла. В інших країнах в'язниці – як наші готелі, а тим, хто на волю виходять, квартири дають, щоб вони життя нове починали.

Я ж до рідної сестри прийшов, а він, бачите, виганяє! Ще й з ножом в руках. Хіба ж не справедливо, що він тим ножом і отримав? Але не збирався я його вбивати, а тільки провчити. А Бог (якщо Він є) знав, що я вбивати не хотів, то чому ж Він за мене не вступився?

Вісім місяців мене катали по ізоляторах, я ж Його день і ніч просив, щоб мене оправдали. Замість звільнення я маю вісім років «неба в клітинку». А ти мені

пишеш: «Бог – добрий Батько». Я б ніколи зі своїм сином так не поступив. З-за твого Бога мій син росте сиротою, а я тут гублю роки та здоров'я.

Поцікавився я тут у знайомого (він закінчив два інститути), розпитав про Бога. Та він просто посміявся наді мною, як над дурником. А потім пояснив: наукою доведено, що людина виникла в процесі еволюції. Читаючи Біблію, я знайшов багато помилок і ніякої логіки. Як зрозуміти, що ви, віруючі, ставите в приклад Апостолів і вірите тому, що вони написали в Біблії, якщо вони втікали від Ісуса в скрутний для Нього час, коли Його арештували? А потім, коли Він воскрес і з'явився їм – очам своїм не вірили?

Я б так не зробив! Якби я Його живого бачив і всі чудеса, які Він творив – без сумніву, був би вірним Йому до смерті! Все у Біблії переплутано, розумний її читати не буде. Звичайно, я не забороняю писати мені листи про Бога, але чи зможеш ти довести, що я неправий?

Я ж глибоко переконаний, що всі віруючі – люди слабохарактерні і надіються на міражі, мені вас просто жаль. Бо якби Бог справді існував, Він би явив Себе людям, бо це в Його інтересах – щоб усі побачили Його, повірили і покаялися. Читати листи і навіть відповідати на них у мене часу вдосталь. Але, як би там не було, я не збираюся вірити в те, чого не бачу.

З повагою, Андрій.

Лист другий

«Бог відкрив Себе людям через творіння усього видимого. Через велич Його творіння явлена Його вічна сила і Божественна природа Творця. Але люди, пізнавши Бога, не прославили Його достойно і не були Йому вдячні.

Тому людям, які не вірять Господу і Йому не служать – виправдання немає...» (Послання до Римлян).

Андрію! Вітаю тебе любов'ю Господа Ісуса Христа, мир душі твоєї! Читаючи твій лист, згадала один випадок.

Якось прийшов до нас у гості молодий чоловік, настроений проти Бога, як ти зараз. Самовпевнено сказав, що у нього є до мене одне запитання, але відразу застеріг, що на це питання йому ніхто відповіді не дав.

– Чи правда, що Бог – всемогутній?

– Звичайно, – відповіла я, – Він є Творець і немає нічого неможливого для Нього.

– Якщо Він всемогутній, то чи не міг би Він створити такий камінь, який Сам не зможе підняти?..

Ніколи раніше я не чула цієї головоломки і не знала, що йому відповісти. Та в цей момент Святий Дух наповнив мої уста і я просто передала те, що сказав Бог:

– Ти, людино, і є цей камінь. Я створив тебе по Образу Своему, але проти твоєї волі не можу підняти тебе у Царство Мое, яке Я приготував для тебе!

Якщо ти чекав від мене довгий лист з «доказами» існування Бога, то скажу тобі тільки одне: Богу не потрібно, щоб Його існування доводити, Він не теорема. Все творіння само по собі є доказом існування Творця. Якщо є творіння, значить є і Творець, хіба не так? Що ще додати?

Людина, яка завжди дивиться на захід, ніколи не побачить схід Сонця! Якщо за сорок років життя ти не помітив Творця в красі небес і в сяйві зірок; якщо ніколи не зливався душею із хорами птахів, які безперестанку співають пісні хвали Господу; якщо ти ні разу не задумався, Хто малює веселку, а весною повертає землі життя, – то що я, людино, можу пояснити тобі?

Я бачу Бога скрізь і всюди. Чую його Голос у вітрах і громах,

бачу Його погляд у світлі Сонця і коли блискавки розрізають затягнуте хмарами небо. Ти хотів побачити Бога? – Є одна умова. Ісус сказав: «Чисті серцем побачать Бога». Очима фізичними (якщо побажати) можна побачити Його досконалі діла і чудеса. Але Самого Бога бачать тільки чисті серця.

Чи прагнув ти коли-небудь такої внутрішньої чистоти? Ти вірив, що Бог звільнить тебе від покарання за скоєний злочин, а Він так не зробив... Ось відповідь у Біблії, з якої ти насміхаєшся: «Покайтеся і віруйте в Євангеліє!» Бачиш, щоб віра мала відповідь, спочатку ми повинні покаятися (тобто змінити думки, життя і прийняти своїм законом волю Божу).

Ти говориш про справедливість? То чи справедливо, коли ти ділами і душею служив дияволу, а коли те «служіння» привело до злочину, то за допомогою звертаєшся до Бога (хоч і сумніваєшся в Його існуванні), а потім винуватиш Його за те, що Він не виконав твою волю?..

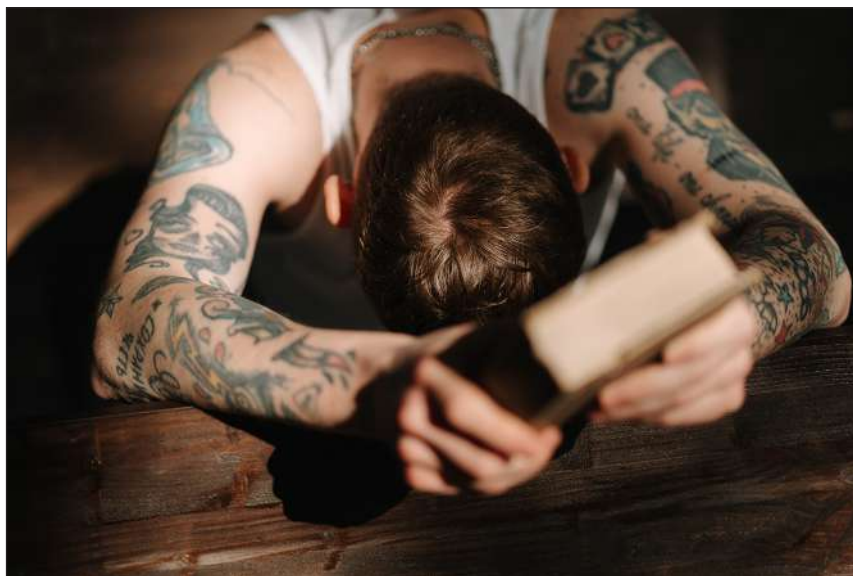
Я згідна з тобою в тому, що у Біблії немає логіки, в усякому

скрізь, але найвиразніше вона проявилася в Голгофській жертові, коли Божий Син помирав у муках на хресті серед злодіїв.

Вона в початку нового дня – для тебе, і в його довготерпінні – до тебе. Його любов у тому, що ти ще живий, і можеш звернутись до Бога в щирих молитвах каяття. Його Любов у тому, що тобі дарована вільна воля і шанс обрати Вічність у Божому Царстві.

Ти питаєш: «Де був Бог тоді?» Там, де і тепер: поруч з тобою, щоб берегти тебе від смерті. Але ти... усі 40 років повертався до Нього спиною, тому і не бачив Його, тому і не чув ніжний голос Його Любові.

Ти можеш залишатися при своїй думці. Це твоє право, за тебе ніхто не прийме рішення стати Божим сином. Тільки знай, що буде День Справедливого Божого Суду, на якому оправдаються тільки ті, хто вірили в Ісуса і жили по Його Слову, а всі інші жителі Землі предстануть перед Судом і будуть змушені скласти звіт перед Богом за свої слова, почуття і діла, сказані і зроблені в невір'ї.

разі, людської – немає. Бо Любов не можна пояснити законами чи формулами. Любов вічна, вона завжди була і завжди буде. Тому що Любов – це ім'я Бога, Його Сутність. Любов Божа присутня

І якщо ти не прийдеш до Господа з молитвою каяття, то Бог від цього не постраждає – Він завжди був, є і буде Святим і незмінним. Твоя віра потрібна тобі, тому що віра – це рука, яка

приймає прощення гріхів в минулому і нове, святе серце, в якому буде жити Сам Господь.

Бажаю тобі рясних благословень, а особливо – спасіння твоєї вічної душі!

Через декілька років

Як стало відомо, після цього короткого листування, Андрій

написав листа своїй сім'ї. Син, батько і сестри вражені перемінами, які сталися з ним. Він пише, що регулярно відвідує церкву і читає Боже Слово. Пише, що Бог допоміг йому усвідомити безцільність життя без живої віри і безперервного контакту з Богом через молитву. Він просить пробачення в рідних, бо

зрозумів – є за що... Також просить рідних теж звертатися до Бога. Рідні вважають ці переміни чудом Божим. Так воно і є...

Катерина
Сотник

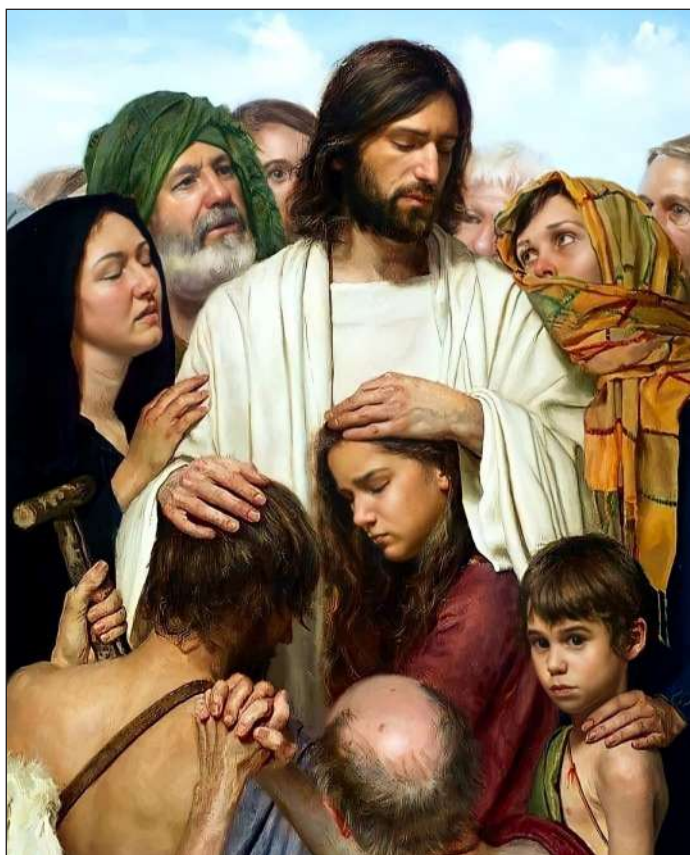
Його Ім'я – Любов

Моє життя нічим не відрізнялося від життя звичайного хлопчика, який зростав у номінальній мусульманській сім'ї, де про Бога ніколи не говорили. Незважаючи на те, що батько був хорошим спеціалістом і працював на керівних посадах, жили ми нижче середнього. Сварки в сім'ї ставали нормою. Поступово мама звикла до алкоголю, і рідкістю коли її можна було застати тверезою. Часто бажання бачити мою маму тверезою доводило мене до божевілля. Часом я бив її, думаючи, що так змушу маму кинути пити.

Яким божевільним я був...

Я завжди думав, що моє життя буде іншим. У колі друзів, у власних очах, я здавався найкращим, адже я не курю, не п'ю, добре навчаюсь в інституті, і в мене попереду світле майбутнє. Мені хотілося бути справедливим.

Єдиним заспокоєнням у ті часи була рок-музика, завдяки якій я хоч ненадовго намагався відключитися від реальності. Пам'ятаю, прийдеш додому, покричиш, потім зайдеш у свою

кімнату, одягнеш навушники і намагаєшся заспокоїтись. Складна ситуація в сім'ї, самогубство старшого брата, смерть батька через рак, а потім і смерть другого брата від туберкульозу, змушували серйозно розмірковувати про сенс життя. Як правило, марнота життя допомагала на якийсь час забувати роздуми над головними питаннями, але Бог мав чудовий намір щодо мене.

Після школи рок-група, до складу якої я входив, розпалася,

бо її керівник поїхав поступати до іншого міста, де почав відвідувати Церкву «Нове життя». На канікулах він розповів мені про чудеса віри. Тоді я вперше почув свідчення про Ісуса. Нажаль, я не звернув на ті слова жодної уваги.

Пізніше познайомився з дівчиною, якій віруючі казахи подарували книги про Бога. Вона поділилася зі мною. У стані легкого сп'яніння я почав читати книгу свідчень «Його ім'я – Любов». Мене вразило, що багато мусульман розповідають про дивні зміни внаслідок віри в Іса Масіха.

Другою книгою була «Вона назвала Його Батьком». У цій книзі описувалося звернення жінки-мусульманки до живого Бога. Мене зацікавило, що Бог відповів на її молитву. Після цього я по-своєму помолився: «Бог, якщо Ти є, то сотвори диво».

Вражаюче, але мені прийшла посылка навчальних християнських курсів з Лютеранської громади. Хто міг надіслати ці

Вражаюче, але мені прийшла посылка навчальних християнських курсів з Лютеранської громади. Хто міг надіслати ці

уроки? Для мене це було справжнім дивом. Так розпочалися мої вивчення основ віри. Пізніше я дізнався, що без мого відома на ці курси мене записав друг.

Читаючи Новий Завіт, я сміявся і все сприймав як казку, не вірив, що Ісус міг творити такі дива. Але було щось привабливе в тому, чого навчав Ісус. Деякі слова безпосередньо стосувалися саме мене, над їхнім змістом я замислювався.

Незвичайний недільний ранок! Зазвичай я не вставав рано-вранці, але цього разу чомусь вирішив піти в Будинок молитви недалеко від мого будинку. Раніше читав напис: «Будинок молитви для всіх народів», і думав, що у цьому невеликому приватному будиночку в різні групки збираються люди з різних національностей, кожна з яких молиться «своєму богу».

Та зайти в «Молитовний дім» не вийшло, тому що було дуже рано. Вдруге я спробував прийти після обіду і якраз потрапив на розбір Старого Завіту. Слово Боже зробило в мені свою дію. Добре, що в той час збиралися майже щодня, і кожного разу

я сприймав відкриття з Біблії як молитву про прощення моїх гріхів.

Я не можу назвати дату мого покаяння, але добре пам'ятаю, що одного разу, йдучи вулицею і розмірковуючи про Євангелію, раптом усвідомив, що мої гріхи прощені, бо я попросив Ісуса про це. Це був найдивовижніший переворот у моєму житті. В одну мить моє серце наповнилося радістю. Тоді мені було 19 років. Моя думка змінилася, стало дивним, як люди можуть жити, не розуміючи, що вони в омані. Вперше я заплакав по-справжньому. Це відбулося наприкінці 2000 року, а 29 квітня 2001 року я прийняв водне хрещення.

Природним наслідком мого навернення стало бажання говорити людям про спасіння. Адже лише Ісус є досконалою заміною жертвою за гріхи. Тепер не потрібно щороку приносити ягня в жертвопринесення, бо покарання за мої гріхи поніс Ісус. Слава Богу, що моя старша сестра була уважна до того, що я їй говорив, і Господь їй дарував покаяння, а потім прийшла за нею і її дочка.

Ніколи не думав, що стану християнином. Для мене це було чужим, бо я казах. Християнство для мене завжди асоціювалось із православ'ям. Довгий час я звивав до таких слів, як Господь, Христос, Церква. Наскільки Бог був добрий і довготерпеливий до мене! Повернути моє життя на 180 градусів могла лише Божа благодать.

Звичайно, на християнському шляху було дуже багато труднощів, які трапляються і зараз, але це ніщо в порівнянні з тим, які стосунки подарував мені Христос, ставши моїм Господом і Спасителем. Я дякую Йому за чудовий промисел для мого життя, за Церкву, в яку Він мене привів.

Дякувати Господу, я маю добру сім'ю, прекрасну дружину, помічницю, сина та двох дочок. Разом ми проходимо і радості, і труднощі життя, продовжуючи покладатися в усьому на Бога. Молюсь, щоб бути вірним Йому до кінця земного життя і корисним сосудом в Його руках, виконувати Його волю!

Слава Йому на віки віків! Амінь.

Алібек Балгерєєв

Ми закричали шаману: «Ісус є Господь!»

Свідчення пастора та євангеліста Ігоря Яремчука про те, як він шукав Бога та про дію сили Божої

Як атеїсти допомогли у пошуках Бога

Я народився 1960 року в Запоріжжі. Батьки були невірними, в дитинстві я нічого не чув про Бога. Однак з часом я почав шукати Його, і Він вийшов назустріч і відкрився мені.

Я закінчив авіаційний технікум, був призваний до армії, потрапив у вертолітний підрозділ. Потрапив до Афганістану, а там постійно бачив кров і смерть.

Там і почав думати про сенс життя і вперше звернувся за допомогою до невідомого для мене Бога.

Повернувся додому, навчався в машинобудівному інституті, працював випробувачем авіадвигунів. Весь цей час не залишав думки більше дізнатися про Бога. Намагався знайти християнську літературу, але в ті роки це було практично неможливо. Пам'ятаю, коли запитав у обласній бібліотеці, чи є в них Біблія, на

мене подивилися такими очима, ніби я попросив атомну бомбу.

Переконавшись у марності пошуків Біблії, я вирішив піти «від зворотного» і почав читати атеїстичні книги, сподіваючись знайти логічно обґрунтований доказ, що Бога немає. Але, перечитавши безліч такої літератури, не знайшов жодного. Автори цих книг намагалися критикувати Біблію, але критика була непереконливою. А ось цитати з Біблії,

які наводили, були сильними. Тому саме з атеїстичної літератури, в якій цитувалася Біблія, я отримав деяке знання про Бога та Ісуса Христа, а також дізнався, що потребую покаяння. Так що я якоюсь мірою вдячний атеїстам, які «допомогли» у пошуках Бога.

Це була остання крапля на вагах моїх сумнівів. Одного разу я став на коліна і звернувся до Бога в молитві покаяння. З того часу Господь змінив моє життя, мій світогляд, інтереси та бажання, хоча я ще жодного разу не був у молитовному домі, не зустрічав християн і в очі не бачив Біблії.

У молитовному будинку зі цвяхом у кишені

Після покаяння в мене виникло бажання знайти віруючих. Це було нелегко, оскільки молитовні будинки були на околицях і нічим не виділялися від інших приватних будинків. Але Господь допоміг мені й у цьому.

Перший раз, коли я підійшов до молитовного будинку, відчув сильну напругу: хто вони, ці баптисти? А якщо вони й справді приносять жертви? Я зупинився на протилежному боці вулиці і рахував, скільки людей зайде до будинку, а потім почав рахувати, скільки виходить після служіння. Ось якою сильною була атеїстична пропаганда! Але людей вийшло стільки, скільки й заходило, тому наступної неділі я переступив поріг молитовного дому.

Мені запропонували зайняти місце попереду, але я відмовився і сів ззаду, ближче до виходу. У кишені я мав великий цвях, який взяв про всяк випадок. Почалося служіння, і я зрозумів, що всі ті чутки – це черговий обман. Ніхто світло не гасив і жертв не приносив. Віруючі були дуже доброзичливими та привітними. Це те місце, де я маю бути!

Наступної неділі я прийшов, щоб прилюдно покаятися. Потім прийняв водне хрещення і став членом церкви.

Чи вірите ви у 24-й розділ книги Буття?

Тепер у мене була Біблія, я почав її читати. Дочитав розповіді про те, як у відповідь на молитву Бог послав Ісааку дружину, і подумав: коли я одружуватимуся, то теж випрошу дружину у Бога. Якось на моло-

діжному спілкуванні я побачив сестру з іншої церкви, яка мені дуже сподобалася. Я нічого не знав про неї, але почав молитися і в молитві здобув впевненість, що вона саме та, яку Бог присвятив мені.

Потім я дізнався, що її звать Олена, і що вона дочка Олексія Гавриловича Бринзи, старшого пресвітера в області. Це трохи мене збентежило, але не зупинило.

Я вирішив поговорити з Олексієм Гавриловичем. Прийшов до церкви на Верхню Хортицю, де він був пресвітером, і після служіння підійшов до нього. Під час нашої бесіди я запитав його:

– Чи справді Слово Боже дано на всі часи, і залишається в силі і сьогодні?

Він відповів:

– Так, звичайно!

Я знову запитав:

– А книга Буття, 24-й розділ, 9 вірш?

Він сказав:

– А як же! – І хотів продовжувати, але я зупинив його:

– Зачекайте, я закінчу. Йдеться про Вашу дочку.

Від несподіванки Олексій Гаврилович втратив мову. Потім він згадував: «Я знав, що сказати в КДБ, а тут не знаходив слів». Домовилися зустрітися за тиждень.

Сім'я Олексія Гавриловича почала молитися та постити. Олені ні про що не говорили,

але вона бачила, що батьки про щось переживають. Потім Олексій Гаврилович покликав Олену і прочитав їй вголос 24-й розділ з Буття. Вона запитує:

– Тагу, до чого це?

Він каже:

– Ось так віруючі люди жили і приймали все від Господа. А як би ти вчинила? Чи погодилася б ти на місці Ревеки?

– Ну, не знаю...

Тоді Олексій Гаврилович сказав:

– Річ у тому, що сьогодні ти на місці Ревеки. Один молодий брат сказав, що Господь йому відкрив: ти маєш стати його дружиною!

Вона розхвилювалася:

– Як це? Хто це? Чому він веде розмову з вами, а не зі мною?

Тоді їй назвали моє ім'я, вона згадала, що чула про мене, але нічого більше не знала.

У понеділок я прийшов до них додому і запитав, якою буде відповідь. Вони теж спитали, чи не змінилося в мене щось. Я відповів, що моє рішення залишається без змін. Тоді вирішили ще тиждень молитися, а потім Олена дала свою згоду. Вінчав нас

Духонченко, було багато людей, я запам'ятав це на все життя.

Але до цього потрібно пройти ще одне випробування. Справа в тому, що моя мама теж звернулася до Господа (це сталося незалежно від мене), і тато був дуже незадоволений цим. Коли він дізнався, що я прийняв хрещення, то розгнівався і довго не розмовляв зі мною. Але треба було познайомити його з батьками нареченої.

Я підійшов до батька, сказав, що маю намір одружитися, і попросив його поїхати зі мною та мати до нареченої. Дорогою він запитав: «Хто вона така, напевно, з віруючих?» Отримавши ствердну відповідь, він розсердився і хотів зупинити таксі. Ледве я його вмовив.

Потім, під час поєднання, коли оголосили, що наречений та наречена, а також батьки мають стати на коліна, він не знав, що робити. Але мама смикнула його за руку: «Що ти крутишся? Стань на коліна, як усі люди!» І йому довелося встати... У 2001 році він нарешті повірив, звернувся до Господа, також моя сестра і зять.

«Ісус є Господь!»

Коли в нашій країні політична ситуація стала змінюватися, Союз євангельських християн-баптистів отримав можливість направити п'ятеро молодих братів на навчання в США, в інститут імені Муді.

До цього числа включили і мене. Провчившись там два роки і отримавши звання «магістра біблійних наук», я продовжив навчання у Далаській богословській семінарії.

1995 року, закінчивши програму «магістра богослов'я», повернувся до України. Наступного року мене посвятили на

служіння пастора-євангеліста, я став проректором Ірпінської біблійної семінарії. 2005 року закінчив докторську програму, став доктором богослов'я.

Окрім роботи в Ірпінській семінарії, я проводжував духовно-повчальні конференції та євангелізації у багатьох містах України, а також у країнах ближнього та далекого зарубіжжя. З Божою допомогою мені довелося побувати у Великій Британії, Індії, Ізраїлі, Словаччині, Камеруні та інших країнах. Скрізь я бачу потребу людей у силі Євангелія, у пізнанні Господа та Спасителя Ісуса Христа.

Якось під час євангелізаційного служіння покаюся головний механік одного з заводів. Служіння було в наметі, він проходив повз і, почувши співи, зайшов. Заклик до покаювання торкнувся його серця, він вийшов і покаюся. Потім він підійшов до мене і сказав, що сьогодні Бог врятував його двічі: фізично та духовно. Він витяг із кишені мотузку і розповів, що йшов звести рахунки зі життям...

Ніколи не забуду випадок,

побачили дивовижну картину: люди покидали свої товари та розбіглися, а на площі проходив цілий парад шаманів. Виявляється, один шаман помер і на його похорон приїхали шамани з усієї країни, включаючи верховного жреця. Я вирішив сфотографувати це видовище, щоб показати студентам семінарії.

Разом з одним братом ми підійшли ближче, зробили кілька знімків, і тут головний шаман відчув нашу присутність. Він щось закричав, підняв спис і побіг до нас. Першою нашою реакцією було – тікати! Але потім ми згадали, як протягом двох тижнів проповідували людям, що Бог сильніший за диявола і шаманів, і залишились на місці. Шаман підбігав дедалі ближче, через маску я чув його грізне дихання.

Натовп завмер. Вони були впевнені, що зараз він протне нас списом, і все закінчиться. Але коли ми закричали: «Ісус є Господь, Ісус є Господь!» – сталося несподіване. Шаман раптом позадував і впав на землю, вражений ім'ям Ісуса. До нього підбігли його помічники, бризкали водою, намагаючись привести до тями, але він ніяк не міг підвестися.

Тоді ми почали кричати ще голосніше, щоб усі чули: «Ісус є Господь! Ісус є Господь! Дивіться, це те, про що ми проповідували вам!» Ми розмовляли англійською, бо в Камеруні, який багато років був англійською колонією, добре знають цю мову.

Коли ми повернулися до свого автобуса, побачили радісні обличчя друзів, які весь час молилися за нас. Автобус повільно рушив, а люди бігли за нами і кричали: «Ісус є Господь! Ісус є Господь!»

Коли ми повернулися до свого автобуса, побачили радісні обличчя друзів, які весь час молилися за нас. Автобус повільно рушив, а люди бігли за нами і кричали: «Ісус є Господь! Ісус є Господь!»

Ігор Яремчук

який стався у Камеруні. У цій африканській країні дуже впливові шамани. Вони ходять у страхітливих масках, зі списками в руках. Якщо їм хтось не сподобається, вони можуть вбити людину і залишаться безкарними. Люди їх бояться та намагаються оминати.

Якось ми з друзями проїжджали через базарну площу та

Мов дитина в ліфті

Нещодавно трапився зі мною незвичайний випадок. Вийшла з квартири та викликала ліфт. Ліфт приїжджає, а там дитина, сама, на вигляд – півтора року, в одному черевіку і здивовано дивиться на мене. На мої за-

питання не відповідає, бо ще не говорить. «Я чесний, але в цій ситуації не міг зробити інакше». «Якби не обставини, я обов'язково допоміг би». «Я всім допомагаю, та він сам винен, що потрапив у таку ситуацію, хай сам і викручується».

це дружина...» «Я добра людина, просто він мене вивів». «Я всіх люблю, але її неможливо любити, у неї жахливий характер». «Я всім допомагаю, та він сам винен, що потрапив у таку ситуацію, хай сам і викручується».

Беру малюка на руки і починаю ходити поверхами у пошуках його родичів. Через час чую крик з першого поверху: мама шукає синочка. Повертаю дитину мамі, а вона каже: «Він у нас такий неслух. Постійно губиться. Востаннє взагалі з поліцією шукали».

Виявилось, вони живуть на першому поверсі та відчиняють двері, щоб у квартирі провітрювалося. Хтось зверху спустився на ліфті, а малюк побачив це через відчинені двері, «взувся» і зайшов у ліфт. Якийсь час тихо стояв... А тут я якраз і викликала ліфт на 6-й поверх. Ось він і приїхав до мене.

Чи не впізнаєте себе в мамі хлопчика? Чи не буває, що ви безглуздо виправдуєте свій гріх? – Я себе впізнаю.

«**П**івторарічний малюк постійно губиться, бо він такий неслух». «Це не я, це змії мене спокусив». «Це не я,

в членах моїх. Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Римлян 7:23-24).

Якщо ми зніmemo маску і будемо чесні перед собою та Богом, то побачимо свої слабкі сторони. Виявимо жадібність, заздрість, гординю, брехню. Саме через ці слабкі місця диявол нас спокушатиме так, що часом, тільки після падіння, після вчинення гріха стане зрозуміло, що це була спокуса. Потрібно чесно визнавати свої слабкості та ставити особливо жорстку «охорону» – ревну молитву.

Як часто чуєш про те, що люди не розуміють, як саме вартувати, аби не втрапити в спокусу, до якої мають схильність... І треба не тільки відвернутись від гріха, не стояти поряд, а втікати що є сили від гріха, об який запинаєшся.

«Я чесний, але в цій ситуації не міг зробити інакше». «Якби не обставини, я обов'язково допоміг би».

Ми не схильні відмовитись від подоби доброї та гарної людини – ні в своїх очах, ні в чужих. Подоба ідеального себе. Ми перекладаємо відповідальність за вчинки на обставини та інших ніби само по собі. Не хочемо визнавати свою гріховність. Не зізнаємось навіть собі: «Так, я погано вчинив. Мені немає виправдання. Від народження я гріховний і мене тягне до гріха. Я не такий добрий, яким хотів би себе бачити. У власній уяві я значно кращий, ніж насправді. Без Ісуса я нічого не представляю».

Навіть коли ми прийняли Бога в своє серце, наша плоть залишається при нас. Плотські бажання та схильності можуть повставати. Саме про це Павло писав: «та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що знаходиться

Ось ще одне питання до людини, яка не визнає своєї гріховності: навіщо їй Бог, якщо вона хороша – це просто «обставини так склалися»; вона добра, то її «просто довели»? У Божому Слові говориться: «Вони бо, не розуміючи праведности Божої, і силкуючись поставити власну праведність, не покорились праведности Божій» (Римлян 10:3). А така поведінка рано чи пізно карається.

Не варто заперечувати свій гріх. Адже саме тоді, коли визнаємо свою безнадійну гріховність, ми усвідомлюємо, наскільки нам потрібен Бог і жертва Ісуса Христа. Наше повне виправдання перед Богом можливе лише завдяки Ісусу. Коли людина усвідомлює свою гріховність і визнає, що в її природі немає нічого доброго, вона з усіх сил шукає Бога, дає місце Духові Святому у своєму розумі та серці.

Давайте визнаємо, що за характером і плоттю ми не такі

вже й добрі, чесні, вірні, порядні, якими хочемо себе бачити. Благатимемо Господа Ісуса пробачити нас, просімо наповнити Духом Святим, силою Якого ми зможемо перемагати плоть. Біблія має наступний чудовий уривок, який послужить нам застереженням від самообману та ліками від самоправедності:

«Не скажи в серці своїм, коли Господь, Бог твій, буде їх

виганяти з-перед тебе, говорячи: Через праведність мою ввів мене Господь посісти цей Край, і через неправедність цих людей Господь виганяє їх з-перед мене. Не через праведність твою, і не через простоту твого серця ти входиш володіти їхнім Краєм, але через неправедність цих людей Господь, Бог твій, виганяє їх з-перед тебе, і щоб виконати те слово, що при- сягнув був Господь батькам твоїм,

Авраамові, Ісакові та Якову. І пі- знаєш, що не через праведність твою Господь, Бог твій, дає тобі посісти цей хорошиий Край, бо ти народ твердоший. Пам'ятай, не забудь, що ти гнівив Господа, Бога свого, у пустині від дня, коли вий- шов ти з єгипетського краю аж до приходу вашого до цього місця, не- слухняні були ви проти Господа» (Повторення Закону 9:4-7).

Анастасія Єрмоєнко

Ісус дає нове життя

Я народилася в дуже добрій інтелігентній родині. Тато військовослужбовець, тому ми час- то переїжджали з міста до міста. Мені це дуже подобалося: нові міста, школи, друзі, враження... Дитинство було щасливим та цікавим.

У вересні 1987 року наша сім'я опинилася в Іжевську. Восьмий клас я закінчила у новій школі. Компанія друзів, в яку я потрапила, була не найкращою: пили, курили, грали в карти, супроводжуючи все це нецензурною лайкою. Тоді я вперше все це спробувала.

Роки йшли, я мріяла вийти заміж і чекала на принца. Незабаром мрія здійснилася. Спочатку все було добре, ми любили один одного, але після народження сина нас ніби підмінили. Постійні сварки, скандали, докори, і зрештою ми розійшлися. Для мене це було ударом, жити не хотілося, я постійно плакала, не розуміла, чому так сталося.

На моєму столі завжди стояла іконка з зображенням Ісуса Христа. Часто вечорами я розмовляла з Ним, дорікала Богові: «Якби Ти і справді був, то не допустив би цього нещастя».

Тоді я навіть не підозрювала, що у всіх моїх бідах винен не Бог, а мої гріхи та диявол.

Своє горе я вирішила втопити у вині. Пила все частіше і більше, і незабаром настільки залежала, що вже не могла жити без випивки. Від розпачу і злості

часто била сина, звинувачуючи у всьому його. Так у п'яному чаді проходило моє життя: постійні пиятики, нові чоловіки – здавалося, ніщо вже не змінить мене.

На одній із чергових вечірок я побачила газету «Віра і життя». Прочитала її і зрозуміла, що Бог є, Він любить мене, чекає і хоче пробачити мої гріхи. В газеті ж побачила адресу церкви «Справа Віри» і згадала, що

один чоловік з роботи ходить до цієї церкви. Я часто сміялася з нього, а він відповідав лише: «Настане час, і ти прийдеш до Бога».

Це справді сталося. Я прийшла і покалася, минулого життя більше нема. Бог позбавив мене алкоголізму, звільнив від цього страшного прокляття. Завдяки Господу я долаю ненависть, злість і розпач. Він наповнив моє серце любов'ю до сина та до людей. Я лише півроку живу з Богом, але все в моєму житті сильно змінилося. Мої тато та мама теж покалися, ми ходимо до церкви разом. Тепер і в їхній родині все гаразд. Я дякую Богові за Його любов і милість.

Дорогі друзі! Бог любить вас. Якщо забажаєте, Він може витягти вас із темряви, в якій ви живете. Бог бажає, щоб усі люди жили в любові та прощенні. Він кличе вас до Себе, прислухайтеся, Ісус каже: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явлення 3:20).

Хай благословить вас Господь.

Сестра Наталя

СУТЬ СПРАВИ

Що відбувається з Лорою?

Лора й раніше не могла впоратися з почуттями, в які поринула, але згадка про хрест Ісуса стала останньою краплею. Відчуваючи, що її емоції ось-ось прорвуться сльозами, я зробив паузу в надії, що хтось прийде на допомогу і заговорить з нею. Але ніхто не ворухнувся. І тоді я, практично не вірячи, що отримаю відповідь, запитав:

– Лоро, з вами все гаразд?

Вона підвела голову і мовчки махнула рукою: мовляв, відчепіться, все добре.

Але було ясно, що нічого хорошого, що відбувається щось дуже погане. Відмовилась від допомоги, то півбіди; найдивовижніше було те, що вона вперто залишалася за столом. Чому не встати і не піти? Єдине, що спало на думку, що їй необхідно дочекатися відповіді, на яку вона відчайдушно сподівається.

І в цей момент близька подруга Лори, Ребека, поставила останнє питання ночі. Ребека мало знала про християнство, та й про Бога в цілому, і ніяк не могла зрозуміти, навіщо Богу та християнам звеличувати Людину, прибуту цвяхами до хреста.

Чому це – історія перемоги? Намагаючись дискредитувати християнство, вона поставила питання, на якому ґрунтуються всі відповіді.

– Джеффе, все це, звичайно, дуже цікаво, але як може стояти в центрі релігійної системи людина, розп'ята на хресті? Цей ваш Ісус зовсім не переможець. Він невдаха!

Ми багато годин говорили про біль, страждання, зло і справедливість, і не здогадувались, що почуємо головне питання, яке включає всі ці теми і проблеми. Схвильований, я запропонував співрозмовникам здійснити подорож у часі та розслідувати останні години життя Ісуса. І так я почав останню історію, останню розповідь цієї ночі.

Остання історія

Останні години життя Ісуса були справді жахливими. У Гетсиманському саду Він молився: *«Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу!»* (Луки 22:42). Ця молитва не повинна нас дивувати: в Юдеї Ісус, мабуть, бачив чимало розп'ять. Знаючи, що через кілька годин на Нього Самого чекає нестерпно болісна страта, *«ще пильніш Він молився.*

І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю» (Луки 22:44).

Через ці рядки невіруючі часто називають авторів Нового Завіту вигадниками з багатою фантазією. Однак кривавий піт – відомий медичний стан під назвою «гематидроз». Із-за стресу відбувається викид хімічних речовин, що руйнують капіляри потових залоз, трохи крові потрапляє до залоз, і піт забарвлюється кров'ю. Крім того, через гематидроз шкіра стає надзвичайно чутливою, і будь-який дотик завдає гострого болю. Пройде кілька годин, і люди Пилата бичуватимуть Ісуса; страшно навіть уявити Його муки!

По-перше, Ісус став перед тодішньою релігійною владою. Цим людям зовсім не подобалося Його вчення про благодать, милість та прощення. Якщо, щоб врятуватися, не потрібні закони, то так і без роботи залишитися недовго! Тому *«стали плювати на обличчя Йому, та бити по щоках Його»* (Матвія 26:67).

Проте релігійний суд не мав повноважень засудити Ісуса до смерті і покарати, тому Його відправили на суд римської влади, яка мала з'ясувати, чи справді Ісус чинив те, в чому Його винуватять. Змучений і зв'язаний Ісус постав перед Пилатом. Той дійшов висновку, що Ісус, може, і вів Себе зухвало, але аж ніяк не заслуговує смерті.

Аби перекласти відповідальність на іншого, Пилат послав Ісуса до Ірода. Під час цих переходів від одного судді до іншого Ісуса били. Ірод, як і Пилат, вважав Ісуса цікавою Людиною, яка не заслужила смертної кари, і послав Його назад до Пилата. Зрештою той все ж велів бичувати Ісуса і потім і розп'яти. Болісно думати, що Пилат наказав

бичувати Ісуса після того, як Той цілу ніч провів у муках, без води та сну, постійно битий.

Ми, можливо, і не знаємо, що таке бичування, але Ісус дуже добре знав, що мав винести. Слово «бичування» у Новому Завіті – це переклад грецького слова *фрагеллоо*, що означає «відкриті нутроші»; що описує не процес бичування, а результат. Грецький історик I століття Євсей, який бачив багато розп'ять, описував бичування як суворе покарання, за якого:

«...оголювалися вени страждальця, і погляду були доступні навіть м'язи, жили і нутроші. Шкіра і плоть розривалися до кісток; всюди, куди попадав бич, зяли криваві рани...»

Слова Євсея – це непряме підтвердження історичного факту, що при бичуванні використовувалися два види бичів. Перший – шкіряний батіг із сімома кінцями, в який вплітали гострі уламки кістки. Коли батіг опускався на тіло, ці уламки розтинали шкіру, а при зворотному русі виривали шматки плоті.

Бич другого типу теж був з кількома кінцями, але в них були вплетені металеві кулі, що залишали глибокі синці на спині, ногах, грудях жертви. Очевидно, що багато злочинців помирали під ударами бича. Бичування іноді називали «напів-смертю».

З медичної точки зору, Ісус у певний момент впав у гіповолемічний шок, при якому серце починає сильно битися, намагаючись перекачувати кров, якої насправді немає. Падає кров'яний тиск і жертва втрачає свідомість. На додаток до цього нирки перестають виробляти сечу, щоб зберегти наявний об'єм води. Зрештою, людина відчуває нестерпну спрагу, оскільки організм потребує рідини, щоб заповнити втрати крові.

Якщо після цього жертва все ж таки залишалася живою, то мука розп'яття – прибивання цвяхами до хреста – ставала ще нестерпнішою. Для опису цього воістину невимовного болю римляни навіть вигадали слово, яке увійшло до англійської мови як прикметник *excruciating*, тобто «після хреста». Історики сходяться на думці, що не було страсти болючішої, ніж розп'яття.

У наші дні смертна кара, як вища міра, завжди контролювана і без тортур. Смерть настає швидко та передбачувано; лікарі засвідчують, що людина померла. Смерть від розп'яття не була ні швидкою, ні передбачуваною; це була жорстока і повільна кара.

Після знущань, неправедних судів, побиття та бичування Ісус знову постав перед Пилатом, і той віддав Його римлянам на розп'яття. З Ісуса зірвали одяг і наказали Йому нести

поперечину хреста. Дерев'яний брус вагою майже сто кілограмів поклали на змучену, зтікаючу кров'ю спину Ісуса, і Він повинен був нести її до місця страти – на гору Голгофу.

Там римляни наказали Йому розкинути руки і прибили їх до поперечини гострими штирями довжиною в 10-15 сантиметрів. Ці цвяхи розірвали серединний нерв, що викликало неймовірний біль. Потім Його підняли і пронизали цвяхами ноги – знову розрив нервів і дикий біль.

Так, піднятий на хрест і прибитий цвяхами, з терновим вінцем на голові, зі сполосованою спиною, Він вмирав. Ця смерть була настільки довгою і жахливою, що Сенека, філософ-стоїк I століття, стверджував, що віддав би перевагу самогубству. Він писав:

«Чи можна знайти людину, яка б вважала за краще померти в болях, коли відмирає кінцівка за кінцівкою; вмирати поступово, крапля за краплею випромінюючи дух, замість миттєвої смерті? Чи можна знайти хоча б одну людину, яка б побажала бути прив'язаною до ганебного стовпа, довго відчувати біль, будучи понівеченим, опухлим від потворних рубців на спині і грудях, і робити вдихи в тривалих муках?»

Очевидці розп'яття часто годинами чекали, поки настане

смерть. Зрештою, як пояснює доктор Олександр Метерелл, жертва вмирає від удушся. В інтерв'ю Лі Стробелу, яке увійшло до книги «Христос під слідством», Метерелл розповів, що розп'яття на хресті означає неминучу повільну болісну смерть від задухи. Причина в тому, що вдих здійснюється завдяки зусиллям м'язів та діафрагми – вони приводять грудну клітину у потрібне положення. Отже, щоб зробити видих у підвішеному стані, людина повинна спертися на ноги – це полегшує зусилля м'язів.

Але щоразу, коли Ісус робив цей рух, цвяхи впивалися ще глибше, упираючись у кістки передплосни. Щоб зробити новий вдих, Йому знову доводилося вигнутися, роздираючи закривавлену спину об дерево хреста, і так до виснаження, коли Він вже не міг знову відштовхнутися і зробити вдих. За цим пішла зупинка серця – і після двадцяти чотирьох годин безжальної і нещадної тортури і невимовних мук Він віддав Свій дух у руки Отця.

Приголомшлива тиша

Усі вражено мовчали. Тишу порушила Лора. Довго вона просиділа мовчки, з виразом відчаю та безвиході на обличчі – і нарешті розплакалася. Рішучість Лори за будь-що зберігати самоконтроль зникла, дівчина рвучко встала і пристрасно звернулася до інших.

– Послухайте! – благала вона. – Він каже правду! Все це правда. Ми всі у біді. Ми біжимо геть від істини і знаємо це. Бог мене ненавидить. У мене нічого не вийшло, і Він мене покарає. Боже, допоможи мені! Допоможи всім нам!

Така різка зміна її поведінки спантеличила мене, але найзагадковішим було твердження, що Бог «ненавидить» її і «покарає».

Що ж за гріх учинила ця дівчина? Лорині колеги явно були

вражені – вони ніколи не бачили свою начальницю в такому стані. Усі вони знову дивилися на мене, сподіваючись, що мені вдасться якось вирішити цю незручну ситуацію. Я спокійно наблизився до Лори і опустився на коліна:

– Лоро, що трапилося? Чому ви так впевнені, що Бог вас покарає?

– Тому що я погана людина, – без затримки відповіла вона. – Останні 20 років я вела аморальне життя і продовжую це робити. Я знаю, що Бог є, і знаю, що Він розчарований мною. Він уже давно вмовляє мене змінитись, а я не слухаюся. Але я знаю, скоро настане година відплати. Він мене ненавидить!

– Лоро, чому ви думаєте, що Бог вас ненавидить?

І тоді Лора розповіла, що у юні роки їй ніяк не вдавалося догодити батькові. Що б вона не робила, він завжди був незадоволений. Це її страшенно мучило. Адаже дівчаткам вкрай необхідне батьківське схвалення. До шістнадцяти років вона втекла з дому, сподіваючись знайти схвалення в іншому місці. Прагнучи досягти успіху, щоб довести світові, що вона гідна похвали, Лора постійно змінювала роботу і чоловіків.

Якось вона зустріла людину, яка привела її до церкви – до Бога. Лорі здавалося, що вона нарешті зустріла чоловіка, який по-справжньому покохав і оцінив її. Але, на жаль, Бог, з Яким вона познайомилася в тій церкві, виявився надто схожим на її батька, тільки в блиску та славі: суворий володар, озброєний мечем, Який вимагає моральної досконалості.

Щоб догодити такому Богу, людина має бути абсолютно безгрішною. Незабаром Лора відчула відчай і безвихідь, бо нездатна відповісти найвищим стандартам, які, як їй здавалося, встановив Бог. Як вона не намагалася, цей Бог Досконалості не приймав її. Той Бог, Якого вона собі уявляла, грізно сидів на хмарі, готовий обрушити на неї Свій меч за найменший непослух.

В глибині душі вона знала, що без моральних ідеалів жити неможливо; більше того, закон добра і зла на те і даний, щоб ми жили в гармонії один з одним і з Богом. Вона була згодна, що цей закон хороший, але відчувала, що дотримуватися його у всій повноті і досконалості вона не здатна. Усвідомивши, що ніколи

не зможе повною мірою відповідати Божим стандартам, Лора здалася.

Лора знову втекла і почала шукати чоловіка, який покохає її безумовно. Вона невпинно шукала його і це тривало 20 років. З дитинства Лора бігла від тих, хто її відкидав, і мріяла про зустріч з тим, хто покохає і прийме її. Але весь цей час Лора відчувала, що Бог стукає у її серце. З рештою Лора вирішила, що жоден чоловік не завоює її серце. Якщо нікому не віддавати серце, думала вона, ніхто його й не розіб'є.

Я розповів про те, що хоче донести Ісус до всіх, хто готовий слухати. Бог – не критикан на трибуні, який освистує та висміює нас. Ні. Бог – це тренер у перерві між таймами, який каже: «Ну так, Джефф, так. Ти налажав. Ти це знаєш, і я це знаю. А тепер повертайся на поле та спробуй грати як треба. Я тут з тобою. Разом ми впораємося!»

– А як це відбувається? – запитала вона. – Як хрест вирішує протиріччя?

– Щодо закону, то Біблія ясно вчить, що існують два способи бути праведним, – сказав я. – Можна просто неухильно дотримуватися закону. Навіть якщо людина порушила закон, то несе покарання і після цього знову стає чистою перед законом. Той самий принцип ми застосовуємо у наші дні в людських законах. Коли засуджений відбув покарання, віддав борг суспільству і вийшов на волю, вважається, що він чистий перед законом, доки його знову не порушить.

– Саме так! – перебила мене Лора. – Якщо хтось із нас чистий перед законом, то це ненадовго. Ми знову оступимося – і вже тут Бог засудить нас і покарає з усією суворою.

– Ні, – відповів я, – тому що саме тут у справу вступає хрест. У ньому виконується Божа вимога святості. Тому що Ісус запла-

виправдані і більше не заслуговуємо на покарання.

– Так, Джефф, – відповіла Лора. – Це так. Усе це розумію. Але що буде, коли я знову оступлюсь?

– Утому й велич хреста, Лора. Бог вирішив, що самопожертва Ісуса стане жертвою за всіх, одна на всі часи. Ісус був повністю, абсолютно безгрішний, Він не заслуговував на смерть, проте з доброї волі віддав Своє життя за нас. Бог вважає цю жертву достатньою, щоб пробачити всі минулі, сьогоднішні та майбутні гріхи. Так, ми знову і знову грішимо, але вірою виправдані у Христі! Вчення Христове невпинно говорить про це (Римлян 5:1, 8:1).

Бог, Який так наполегливо шукає твоєї любові, навчив нас, як прибрати перешкоду на шляху до спілкування з Ним та безумовної любові. Гріх колись розлучив нас, але Бог зруйнував цю перепону завдяки тому, що зробив Ісус на хресті.

У справу вступає хрест

В очах Лори спалахнула надія – але лише на мить.

– Але ж ви сказали, що Бог святий, Він карає за гріх, бо така Його природа. Як же Він може закрити очі на мої гріхи і не карати мене?

– Розумієте, – сказав я, – наші гріхи настільки суперечать природі Бога, що вирішити цю суперечність здатний лише хрест.

тив на хресті за мої та ваші гріхи. Напевне, нам не вдасться досягти праведності першим способом, але в тому й річ, що другий шлях завжди відкритий для нас. Ісус поніс за нас покарання. Ось чому Його хрест – поворотний момент, найвища точка історії людства. Саме в цій точці перекинуто міст через прірву між Богом і людиною, відновлено близькість між Творцем і Його творінням. Якщо наші гріхи викуплені, то ми, за мірками Божої справедливості,

– Ну гаразд, Джефф, – втрутилася подруга Лора, – все це добре, але до чого тут хрест? Чому саме хрест? Навіщо вся ця кров і вивернуті назовні кишки, і агонія? Хіба Бог не міг подбати про нас якимось іншим чином?

Вирішення протиріччя

Це питання мені доводилося чути багато разів. Ось відповідь на нього: «Звичайно, Бог міг досягти мети у будь-який спосіб.

Адже Він тому і Всемогутній, що може абсолютно все». Але справа не в цьому. Справа в тому, що за цим питанням криється інше, по-справжньому важливе: «Чому Бог вчинив саме так? Чому Він прийняв таке рішення – побачити, як Його Син у страшних муках помирає на хресті, щоб врятувати нас від вічних наслідків свавілля?»

Так, пророцтва про хрест звучали за сотні років до розп'яття Ісуса. Так, старозавітна система жертвоприношень була прообразом діянь Бога на хресті. Так, Бог міг вибрати будь-який спосіб для досягнення Своєї мети. Але Він вибрав хрест. Чому?

Вдумайтеся тільки: розп'яття на хресті, найболючіше катування, відоме людству, стало ідеальним способом повідомити людину, що, хоча в наших очах гріх – це нічого особливого, в очах Бога це зрада космічного масштабу, яка спричинила катастрофічні наслідки для всесвіту. Бичування і хресна мука Ісуса – виразне нагадування про те, що гріх – це щось серйозне та небезпечне, чого слід уникати за будь-яку ціну.

Більше того, хрест є вирішенням протиріччя у природі Бога. Бог хоче любити нас, але Його свята природа вимагає, щоб ми були покарані та відлучені від Нього. Як же Богові вступити у спілкування з грішниками? І як Йому любити нас, якщо ми недостойні любові?

Відповідь на ці запитання справді приголомшлива: хрест став покаранням за наші гріхи, як того вимагала Божа святість. Але покарання це поніс Він Сам, як того вимагала Його любов. Він зробив для нас те, чого не міг не зробити. Ось чому апостол Павло назвав Його «праведним [бо

Він захищає закон] і виправдувати того, хто вірує в Ісуса [бо Він Сам поніс покарання за наші гріхи]» (Римлян 3:26).

Якщо до цієї хвилини в мене залишалися якісь сумніви в тому, що цю зустріч влаштував Бог, то вони розсіялися тієї миті, коли Лора зі сльозами радості на обличчі вимовила:

– Джеффе, прошу вас, скажіть: як мені виправдатися перед Богом? Як отримати Його безумовну любов?

Головна істина

Відколи Ден поставив своє перше запитання, минули години. Вечір склався зовсім не так, як задумувала Лора. І те, що за всю ніч ніхто не встав і не пішов, переконало мене: у глибині душі всі ми шукаємо відповіді – і сподіваємось, що вона існує.

Багато хто звинувачує віруючих у тому, що ми вигадуємо неіснуючу проблему, а потім про-

порожнеча, яку Він же і поселив у наших серцях, спонукає шукати Того, Хто безмірно прагне бути знайденим!

Бог не зневажає творінням, не спонукає наділених свободою волі людей підкоритися Йому; натомість Він прагне залучити нас до Себе, ставлячи перед головним вибором: вступити у спілкування з Ним чи ні. Тільки якщо ми з доброї волі виберемо Бога, матимемо можливість вільно отримувати і дарувати найбільшу створену Ним цінність – справжню любов.

Не порушуючи нашої свободи волі і власної святості, Творець Всесвіту дарував нам спосіб, яким кожен може отримати прощення і викуплення, постати перед Ним без гріхів і набути права вступити в спілкування з Тим, Хто створив усе, що існує.

Підвівши такий підсумок, я подивився на Лору і сказав:

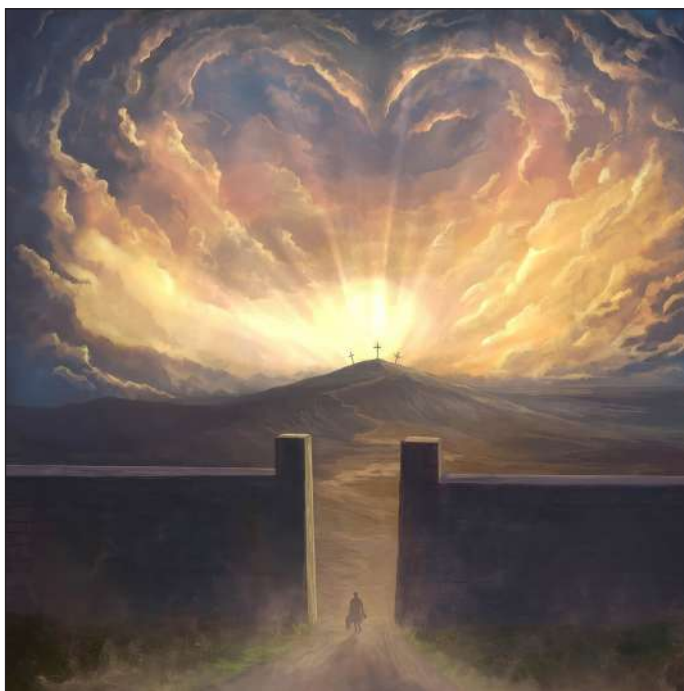
– Лора, Бог хоче від вас лише одного. Щоб ви змирилися перед Ним, визнали свої помилки і дозволили Йому подбати про вас, – відповів я.

– Ви маєте на увазі хреста Ісуса? – запитала вона.

– Так. Все, що потрібно для вашого примирення з Богом, зроблено на хресті дві тисячі років тому. Тепер Бог просить вас лише смиренно визнати свої гріхи і схилитися перед хрестом з проханням простити гріхи – минулі, нинішні та майбутні. Ви можете це зробити?

Без вагань, прямо у готельному залі, під схвильованими і зворушеними поглядами Лора опустила на коліна і вигукнула:

– Джеффе, я не тільки можу – я дуже хочу! Я вже це зробила! Я знаю, мені ніколи не бути досконалою. Я надто багато

понуємо способи її вирішення. Проте ця позиція не витримує критики. У всіх народів, у всіх культурах укорінене уявлення про те, що існує щось більше, ніж людство. Що це – надія, що хтось дивиться на нас, або ж, за словами Паскаля, «порожнеча, яку може заповнити тільки Бог». Це

грішила. Але я хочу виправдатись перед Богом і жити не заради самої себе, а заради великої мети.

Потрясіння – ось єдине слово, яким можна описати те, що відчували присутні. Ми з Лорою разом молилися, і вона міцно стискала мою руку. Відкрито визнавши, що упокорює себе перед Христом і схиляється до Його хреста, Лора піднялася і заявила:

– Здійснилося! Це те, про що я мріяла останні 20 років. Ви не знайдете справжній спокій і світло, доки не зробите так само. Всі ми знаємо, що Бог є, і що Він шукає кожного з нас. Якщо між вами та Ним є перепона, давайте поговоримо про це! Давайте обговоримо всі важкі питання і разом довіримо себе Йому.

Наскільки же швидко пролетіла ніч! Мої співрозмовники по-справжньому втомились. Всі були вражені та занурені у роздуми. «Цікаво, – схвильовано думав я, – чи відгукнуться вони на прохання Лори, чи сповідають, як вона, віру в Нього?» Багато хто був не проти продовжити розмову, але одна Лора зважилася перейти прірву, що відокремлювала її від Бога.

Перед тим, як попроситися, я нагадав усім слова Ісуса: «Блаженні вбогі духом [покірні], бо їхнє Царство Небесне» (Матвія 5:3). Всі, хто смиренно приходять до Нього і приймають Його прощення, знаходять мир з Богом і новий сенс буття!

Лора не лише сама почала нове життя, а й одразу ж закликала до цього інших! Тільки близько другої години ночі всі ми встали з-за цього круглого столу.

Незважаючи на те, що наші нічні посиденьки так затяглися, я не сумнівався, що рано-вранці, хвилина в хвилину, Лора буде на

робочому місці – і поспішав до ліфта, сподіваючись зустріти її. І справді, вона була за стійкою адміністратора – у гарному діловому костюмі, готова до рішення

будь-яких завдань.

Побачивши мене, вона привіталась і розповіла, що після наших нічних розмов відбулася ще одна розмова – її розмова з Богом. Так, подумав я, все вийшло! Але це лише початок. Вона вийшла на потрібну дорогу і тепер на неї чекає захоплююча подорож!

Коли вона йшла від мене у своїх дорогих красивих туфлях, цокіт високих підборів нагадав мені, як всього п'ятнадцять годин тому ця дівчина запросила мене на вечерю з друзями, бо хотіла розважитися. Однак замість розваг отримала те, що шукала все життя: єднання з люблячим, благим, милосердним і всепрощаючим Богом, Який любить нас безумовно і закликає до життя в повноті!

На практиці

Божий закон виник не через Його забаванки. В основі Його закону лежить любов до всіх нас. Саме тому у нас і виникає відчуття провини! Бог хоче, щоб ми всерйоз замислилися над тим, що робимо. Порушуючи Його закон, ми ранимо себе та інших, оскільки всі ми створені за образом Бога і однаково цінні для Нього.

Тому почуття провини універсальне. Однак це не означає, що існує лише один спосіб позбутися його. Згадайте докори совісті, коли ви нагрубили коханій людині, погано обійшлись зі своєю дитиною, поскупилися, образили слабкого. Завжди ви маєте можливість щось виправити.

Звичайно, можна відмахуватися від почуття провини, вдавати, що не помічаєш його, поки воно не притупиться. Можна стверджувати, що почуття провини нав'язане ззовні, тобто культурно обумовлено. Можна посміятися з нього і сказати, що це дурість. Можна, зрештою, звеличувати свої чесноти до таких висот, з яких почуття провини вже не розгледіти. Але жоден із цих способів не дозволяє по-справжньому позбутися провини, яку ми відчуваємо, порушуючи моральний закон, який живе в серці.

Є лише одна відповідь на почуття провини, яка повертає душевний спокій та радість життя. Ця відповідь дана Богом і входить до Його задуму. Ми не матимемо справжнього спокою, який настає завдяки Його прощенню, доки не довіримо себе Його милості, усвідомивши, що порушили Його закон, але Він може простити нас. Це прощення стало можливим, тому що Ісус, зійшовши на хрест, сплатив усі наші борги перед Богом і викупив усю провину людства.

Бог дбає про тих, хто упокоюється перед Ним і звертається до Нього за відповідями на головні запитання. Колишні помилки мучать вас, позбавляючи шансу на успіх у майбутньому? – Довірте себе Богові та Його турботі – і відчуєте, можливо, вперше в житті, що таке бути вільним.

Джеф Вайнс,
«Вечеря зі скептиками».

Дух Святий свідчить про Христа

«Він засвідчить про Мене» (Івана 15:26).

Перед Своїми стражданнями Господь Ісус Христос сказав учням: «А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене» (Івана 15:26).

З цих слів видно, що справою Святого Духа є свідчення про Ісуса Христа.

Саме Святий Дух відкриває нам Христа, прославляє Христа, сповіщаючи про Нього людям (Івана 16:14). Тільки прямим свідченням Духа Святого людину можна привести до живого, рятівного та істинного пізнання Ісуса Христа (1 Коринтян 12:3).

Людина не прийде до істинного, живого і спасаючого пізнання Христа, доки їй не допоможе Сам Святий Дух. Святий Дух, що живе і безперервно діє, свідчить про Христа так, як оповідає Слово Боже. Своє свідчення Дух Святий насаджує в серці кожної людини, оживляючи її.

Що слід зробити, аби люди отримували правильне уявлення про Ісуса Христа? Потрібно шукати свідчення Святого Духа. Всім нам, християнам, варто досягти такого стану, щоб Святий Дух міг передати через нас Своє свідчення про Христа іншим людям. Ніяке мистецтво переконання і ніякі докази не приведуть людину до живого пізнання Ісуса Христа, якщо Святий Дух не втрутиться в справу.

Також недостатньо знати про те, що Дух Божий сказав про Христа іншим людям. Вам потрібно постати перед Богом у такому стані, щоб Святий Дух мав можливість увійти до вашого

серця. Цього можна досягти, повністю віддавши себе волі Божій. Апостол Петро говорить про це такими словами:

«А тих справ Йому (Христу) свідками ми й Святий Дух, що Його Бог дав тим, хто слухняний Йому» (Дії 5:32).

У Євангелії від Івана ми знайомимося зі словами Ісуса Христа, Який сказав: «Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я» (Івана 7:17).

Відразу, однак, слід зазначити, що можна прочитати всі Євангелії, але не досягти бажаного. Тому слід підкорити свою волю Богу, перш ніж розпочати дослідження Його Слова. Щоразу перед тим, як розкрити Євангеліє, просіть Господа Бога аби Він дарував благодать Святого Духа, яка допоможе правильно сприймати та тлумачити прочитане.

Дотримуючись усіх цих умов, той, хто читає, відразу ж переконується, що Ісус Христос воістину Син Божий. Крім того, він обов'язково відчує у собі присутність вічного життя, отриманого вірою в ім'я нашого Спасителя.

У моїй практиці багато прикладів цього. Наведу один із них. Одного недільного вечора

я зібрався йти додому після служіння в церкві Дуайта Муді. У вестибюлі на мене чекав молодик. Спочатку я припустив, що це член громади.

– Містер Торрей, – звернувся молодик до мене. – Я взагалі ні в що не вірю. Чи могли б ви мені сказати, як навчитися вірити?

– Взагалі ні у що?

Невже навіть не вірите, що є Бог?

– У те, що є Бог, вірю, – відповів юнак, – але сумніваюся у всьому іншому.

– Добре, – сказав я, – якщо ви вірите, що є Бог, підкоріть Йому свою волю і візьміться за дослідження Євангелії від Івана. Почніть із першого розділу і не читайте відразу дуже багато. Найкраще, по кілька віршів на день. Роздумуйте над прочитаним і перед початком кожного читання моліться: «О, Господи! Покажи мені істину, що ховається в віршах, які я читаю. Я обіцяю дотримуватися будь-якої істини, яку Ти відкриєш мені». Таким порядком і читайте. Щодня потроху, доки не закінчите. Чи хочете це зробити?

– Да, я хочу, – відповів молодий чоловік.

– І ще одне, – додав я. – Як прочитаєте все Євангеліє, прийдіть до мене і поділіться вашим успіхом.

– Так, добре, – відповів молодик.

Приблизно за два тижні, після молитовної години я знову зустрів цього хлопця.

– Я прийшов звітувати, – сказав він.

– Що скажете доброго? – запитав я.

– Невже не знаєте?

– Припускаю, – сказав я.

– Отже, всі мої сумніви зникли, – радісно доповідав молодик. – Я вірю, що Господь Ісус Христос є Син Божий, і Біблія є богонатхненним Словом Творця!

Чому ж молодик повірив? Хіба зміст Біблії змінився? – Відповідь не складна. Хлопець повірив тому, що стосунки, які встановилися між ним та Господом Богом, дозволили Святому Духу свідчити його серцю.

Ми часто стикаємось з людьми, які щиро шукають істину і бажають отримати спасіння. Аби допомогти їм, ми беремо Біблію і показуємо місця, які ясно і безперечно вказують, що задля порятунку душі потрібно повірити в Ісуса Христа. Так, за допомогою абсолютних біблійних істин, ми прагнемо звернути їхню увагу на такі важливі події, як викупна смерть Христа, Його переможне воскресіння і наше звільнення Ним від влади гріха.

Так ми показуємо людям шлях, що веде у вічне життя. У більшості ж, той, хто шукає, якось не помічає всіх цих різючих фактів і доказів. Він приголомшено мовчить і потім каже, що нічого не зрозумів, незважаючи на всі найясніші пояснення. У таких випадках добрий духівник продовжує зусилля доти, доки людина раптом не усвідомить істини спасіння, кажучи: «Тепер я зрозумів!» Людина повірить у Христа і, таким чином, отримає спасіння. То Святий Дух свідчив безпосередньо в серці людини.

Зважаючи на це, не допускайте односторонніх дій у бесідах з тими, хто шукає шляху істинного. Не потрібно вказувати лишень на біблійні тексти, слід ретельно стежити за реакцією співбесідника, аби помітити, коли він отримає свідчення від Самого Духа Божого.

Розглянемо, що сталося з учнями Христа у день П'ятидесятниці. Апостол Петро свідчив про Ісуса Христа на основі Старого Завіту. Таким чином, Дух Святий

отримав можливість свідчити про Ісуса Христа через апостола Петра та старозавітне Слово Боже, авторитетне для слухачів. Люди бачили, чули, увірували і «*пристало до них того дня душ тисяч зо три!*» (Дії 2:41).

Настав час, Святий Дух прийшов і сповнив Собою апостола Петра. Тепер свідчив не лише апостол; Святий Дух живого Бога явив через нього Своє благословенне свідчення зібраним.

Відомий американський місіонер Дуайт Муді доносить цю чудову подію у виразній формі: «*Ото ж, хай весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і*

Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!» (Дії 2:36). Святий Дух сказав: «Амінь!» Люди почули, усвідомили та повірили. От і все!»

Коли я керував Біблійним Інститутом у Чикаго, то щовечора прагнув повернутися додому раніше за студентів, які повертались із занять. Я зустрічав їх на сходах, і ми ділилися враженнями та переживаннями.

Одного вечора велика група студентів повернулася з Пасіфік-Гарден Міссіон у великій насназі та захопленні. «Містер Торрей, – сказали вони, – ми пережили сьогодні щось особливо чудове. Безліч людей виходило вперед. Це були пияки та знедолені. Всі вони отримали спасіння!»

Наступного дня я зустрівся з Гаррі Монроєм, який на той час керував Пасіфік-Гарден-Міссіон і передав йому захоплені відгуки молоді. У відповідь Монрой сказав: «Містер Торрей, хочете знати таємницю нашого вчорашнього успіху? Я лише високо підняв Христа. Це сподобалося Святому Духу, і Він висвітлив Його. Люди побачили та повірили. Це все». Мені дуже сподобалося це коротке, але змістовне повідомлення.

Проповідуючи, повчаючи і працюючи з людьми, нам слід невинно підносити образ Христа. Водночас слід, звернувшись до Святого Духа, благоговійно чекати, щоб Він висвітлив образ нашого Викупителя. Всім нам слід постати перед Господом у такому вигляді, і мати зі Святим Духом такі відносини, щоб сподіватись на Його допомогу.

Щоб правильно усвідомити суть, сформулюю ще раз. Якщо ви хочете, щоб навколишні люди пізнали істину про Ісуса Христа, не покладайтесь тільки на свої сили. Впливу, переконливості, знань Святого Письма і правильного його цитування не достатньо. Слід покласти на Духа Святого і в благоговійному смиренні чекати на Його свідчення про Христа. Докладіть своїх зусиль і молитесь, щоб ті, з ким ви спілкуєтесь, постали перед Господом Богом, щоб Святий Дух свідчив їм.

Особливо уважно слідкуйте і за собою. Повноцінна посвята Богові відокремлює від гріхів, які не дають Святому Духові використати нас для благовістя.

Рубен Торрей (1856-1928)

– Про який страх написано: «лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, їхня частина в озері, що горить вогнем та сіркою» (Одкровення 21:8)?

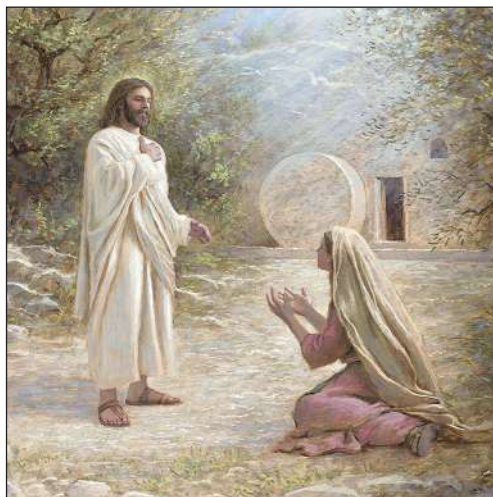
Який страх небезпечний?

– У текстах 7-8 показані дві категорії людей: переможці, які успадковують вічні благословення; і переможені, на яких чекає вічне засудження. І першими у списку переможених названі лякливі. Боязнь, про яку тут йдеться, – це більше, ніж страх чи збентеження, які іноді трапляються в житті. Навіть апостол Павло свідчив, що його атакував страх.

Боязкі – це люди, життям яких керує страх. Павло Рогозін у книзі «Таємниці Апокаліпсису» пише про боязких: «Це ті, хто “боялися людей більше за Бога”, боялися думки зовнішніх. Боялися “вийти за табір” із Христом, “носячи Його наругу”, боялися за свою репутацію, боялися звернутися до Христа за спасінням».

Німецький богослов Фріц Грюнцвейг пише, що боязкі – це люди, які перед лицем лиха, спокуси і переслідувань, стереглись від страждань та відійшли від Бога.

Слово Боже говорить про два види страху: Божий і людський. Страх Божий – це

позитивна якість. «Господа, Бога твого, бійся і Йому одному служи» (Повторення Закону, 10). Страх Божий – це не жах перед Богом, а шанобливе ставлення до Бога та Його наказів. У книзі Приповістей написано, що «боятися Бога» означає «ненавидіти зло». Страх Божий – наслідок любові до Бога. Ми любимо Бога і боїмося чимось засмутити Його.

Страх людський – це жах перед обставинами, людьми, невідомістю, що скоує розум, волю,

здібності та сили. Страх виникає на ґрунті маловір'я. Цікаве міркування про страх знаходимо в книзі Премудрості Соломона: «Бо засуджене власним свідченням нечестя жахає і, переслідуване сумлінням, завжди вигидає жахи. Страх є не що інше, як позбавлення допомоги від свідомості. Чим менше надії всередині, тим більшою уявляється невідомість, яка мучить».

Лікує страх не надія на систему безпеки, не на сильних покровителів, а надія на Бога. У Першому посланні Івана 4:18 сказано, що досконала любов Божа виганяє страх. «Заприялися із Ним [з Богом], та й май спокій, так прийде на тебе добро», – радить Біблія (Йова 22:21).

Павло Тупчик

Нерівноцінний обмін

Якось мій друг разом з родиною відвідав «Діснейленд». Коли їм захотілося відпочити, вони пішли до замку Попелюшки. Однак і іншим відвідувачам парку захотілося того ж, тому в замку було дуже багато дітей та батьків. Несподівано всі діти кинулися до дверей. До зали увійшла Попелюшка. Попелюшка! Юна красуня: гарна зачіска, атласна шкіра, промениста

посмішка. Діти, які доходили дівчині до пояса, оточили її, бажаючи доторкнутися.

Біля протилежної стіни не лишилося нікого, крім хлопчика років сіми-восьми. Його вік було важко визначити через фізичну потворність. Це була дитина-карлик із перекошеним обличчям. Тримаючись за руку старшого брата, він дивився на Попелюшку несміливо і тужливо.

Здогадуєтесь, про що він мріяв? Він відчайдушно хотів бути серед інших дітей. Торкатися принцеси, кликати її на ім'я. Але ж відчуваєте, як він боїться? Боїться, що його відштовхнуть, як уже бувало не раз, почнуть знущатися і насміхатися.

Хіба вам не хочеться підштовхнути Попелюшку до нього? Так і сталося! Красуня помітила малюка. І одразу почала

пробиратися до нього поміж інших дітей. Швидко підійшовши до потворного карлика, вона опустила перед остовпілим хлопчиком і поцілувала його щічки.

Розмірковуючи про цю подію, я згадую ще одну історію про Царську Особу.

Це розповідь не про принцесу з «Діснейленду», а про Царя душ людських; не про хлопчика, а про нас із вами. Хоча і в тому, і в іншому випадку було зроблено подарунок, вияв любові, вчинок, для опису якого не годяться слова.

Ісус зробив набагато більше, ніж Попелюшка. Попелюшка

подарувала лише поцілунок. Коли вона пішла, її краса зникла разом із нею, а хлопчик так і залишився потворою. Попелюшка не може зрівнятися з Ісусом. Вона не стала подібною до цього хлопчика. Вона не віддала йому свою красу в обмін на потворність.

А Ісус саме так і вчинив. «Направду ж Він немочі наші узяв і наші болю поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Ісаї 53:4-5).

Не помиляйтесь: Ісус не просто роздавав поцілунок – Він роздавав Свою красу. Він не просто завітав до нас – Він заплатив за наші гріхи. Він не просто приділив нам хвилину – Він знищив наші гріхи.

Макс Лукадо

– ...Я дійшов висновку, що 95% християн своїм життям зраджують Христа. До цього числа входжу і я. Сумую, каюсь і сам себе за це ненавиджу. І тому не маю на серці спокою.

? Питання – Відповідь!

Гріх Юди

– Кожен із нас більшою чи меншою мірою причетний до гріха Юди. Нелегко повірити, але це факт, що Христос був проданий Його покликаним послідовником. Але чи розуміють християни, що зраджувати Христа сьогодні – жахливіше, ніж злочин Юди? Чому? Той, хто вважає себе учнем Христа, а життям своїм зрікається Його, робить це за яскравого світла Євангелія,

вплив на світ? Відповідь проста: тому що важко розгледіти межу, де кінчається світ і починається християнство. Все змішалось разом: мир та церква майже невіддільні. Більшість християн живуть у «батьківській» вірі або в тіні віри батьків, невідродженими. Зрозуміло, що вони чинять, як невіруючі люди і інакше не можуть.

Де ж вихід?

якого за часів Юди ще не було.

Чимало читачів запитують: чому християнство наших днів втратило

«А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл. І, як вони споживали, Він сказав: «Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене...» А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: «Чи не я то, о Господи?»» (Матвія 26:20-22).

Якщо кожен християнин думатиме: «Чи не я то, Господи?» – християнство стане найбільшою моральною силою, що перетворює світ. Для всіх, хто згрішить, є втіха в словах апостола Івана: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіякої» (1 Івана 1:9).

Микола
Водневський

САМІ БЛИЗЬКІ

Рівні спілкування

Є різні рівні спілкування. Так, можна виділити душевне спілкування, яке задіює волю, розум та емоції. Але коли душевне спілкування поєднується з духовним, таке спілкування виходить на вищий рівень. Це єднання можливе в християнській практиці духовного життя.

У всіх людей є межа, за яку вони вже не допускають інших. На жаль, ця межа єднання є між будь-якими людьми. Це пов'язано з захисною реакцією, викликаною недосконалістю будь-якої людини, її невмираючою (при земному житті) плотською (гріховною) природою. Це стосується наших окремих думок, намірів, вчинків, деякі з яких залишаємо потаємними.

Але є Той, від Якого не має сенсу будь-що ховати, бо Він є серцезнавцем, та знає наперед навіть ті слова та думки, які у нас ще не з'явилися. Проте це ще не все, що може бути задля найбільшої близькості Бога та людини. Потрібні кроки з нашого боку, бо ж єднання – це взаємне прагнення.

Багатьом відомо, що люди при наверненні до Бога в молитві просять: «Увійди в моє серце». Це така близькість, якої неможливо досягти навіть люблячому подружжю. Бо ж ніхто з людей не може оселитись та перебувати безпосередньо в серці іншого.

Але «Неможливе людям можливе для Бога!» (Луки 18:27).

Отож, у відродженій для Бога людині Господь створює оселю в духовному серці. Це така близькість, про яку навіть не мріяли! Але тепер від цієї людини залежить, наскільки вона дасть місця у своєму серці Господу. Зі Свого боку Христос все зробив для єднання зі мною та тобою, і тепер каже: «Дай мені... своє серце» (Приповіді 23:26).

Після покаяння та прощення Бога в своє серце людина сповнюється Духом Святим, а разом з Ним і любов'ю Божою, як написано: «... любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Римлян 5:5).

Господь бажає мати з нами стосунки любові, що є виконанням найпершої та найбільшої заповіді – любові до Бога. Тобто

виконання найбільшої заповіді – це відповіді на любов Божу своєю любов'ю до Нього. Це найвеличніші та найсильніші взаємини, що вимагає від нас часу та максимальної зосередженості на спілкуванні з Тим, Кого любимо понад усе:

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в тайні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Матвія 6:6).

Саме потаємне, що люди передають тільки Богу – це всі свої гріхи, за які просимо прощення. Якщо переходимо

цю межу, яку не дозволяємо перетнути нікому з людей, та допускаємо в саме потаємне Бога, відкриваємось – отримуємо не тільки прощення, але й надприродне воз'єднання з Богом.

Натовп

Отож, зі Свого боку Господь бажає максимально поєднатися з нами. Але ж, як згадували, **ступінь єднання з Богом залежить і від нас. І рівень близькості може зростати до безкінечності**, бо ж Господь є безмежним, неосяжним. Давайте на прикладі земного служіння Спасителя прослідкуємо можливі рівні близькості.

«І знову почав Він навчати над морем. І зібралось до Нього багато народу, так що Сам Він до човна на морі ввійшов і сидів, а народ увесь був на землі покрай моря.

І багато навчав Він їх притчами... І, як остався Він насамоті, Його запитали найближчі з Двадцятьма про цю притчу. І Він їм відповів: *Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли...*» (Марка 4:1-2, 10-12).

Отож, є натовп, який йде до Христа, а є й найближчі. Що ж відрізняє та об'єднує саме натовп?

1. Натовп хоче щось від Бога. Учні ж хочуть Самого Бога, Його серця.

2. Натовп любить послухати Ісуса та про Ісуса, подивитися на чудеса та знамення. Учні ж Господа завжди прагнуть більше пізнати Його волю і виконувати її.

3. Учні посвячені, а натовп непостійний.

Натовп ганявся за Ісусом. Але головна мета Господа – не зцілювати, не задовольняти потреби, а спасати та стати Другом. Ісус називав натовп зовнішніми. Він їм «не зв'язався» (Івана 2:24). **Якщо будеш лише у натовпі, то почувеш голос не Ісуса, а натовпу.**

Натовп бачив не Сина Божого, не Христа, а цілителя, проповідника, пророка. Натовп за будь-кого може почитати Ісуса. Хто їм буде потрібен, за того й шануватимуть. Натовп схильний зраджувати Ісуса, і тільки учні підуть за Господом до кінця.

Дивлячись на людей, які до Нього йдуть, Господь служив їм, але в той же час посилав на служіння Своїх послідовників, які зможуть показати натовпам найголовніше, що їм потрібно – стати учнями Христа (християнами) та перебувати в близьких стосунках із Господом.

А до якої категорії ми відносимся? Можливо, будуть ті, хто ще навіть і не в натовпі (чи зацікавлені, чи співчуваючі, чи шукаючі). Можливо, хтось так би мовити у натовпі – збираємось разом з християнами, але маємо десь такі ж очікування, що й

люди з натовпу, які приходили до Христа: «Боже, годуй нас і надалі! Господи, зціли! Навчай мене! Дай мені і те... і те...»

Слухати Спасителя, чекати від Нього допомоги – це добре. Але це не завжди робить учнем Христа – тим, хто вирішив йти за Господом попри все, навіть до смерті, виконувати Його накази, жити для Нього.

Рівні учнівства

Навіть серед учнів є різний ступінь близькості з Господом:

1. 70 учнів.

«Після того призначив Господь і інших Сімдесят, і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав іти. І промовив до них: Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благодійте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє. Ідіть! Оце посылаю Я вас, як яг-

нят між вовки» (Луки 10:1-3).

Сімдесят учнів ходили за Христом, слухали Його слово, знали Його особисто. Ісус посилав їх із конкретними дорученнями. На відміну від багатьох із тих, хто називає себе християнином, сімдесят учнів ходили та благовістили. Правда, вони звертали особливу увагу на владу, яку отримали, та казали: «*навіть демони коряться нам*» (Луки 10:17).

2. 12 учнів. Вони постійно перебували з Господом, ближче

знали Спасителя. Саме їм Христос пояснював притчі, вони були з Ісусом на таємній вечері.

3. **Троє учнів.** Їх Господь узяв на гору преображення (Матвія 17:1). Ісус заборонив цим трьом розповідати іншим, що вони там бачили. І ще є місця в Євангелії, де можна побачити, що Христос виділяє Петра, Якова та Івана.

4. **Іван.** Тільки цей учень лежав на грудях Ісуса (Івана 13:21-26). Господь не відчуває загрози від такої близькості. Із учнів тільки Іван пройшов увесь шлях із Господом, і був біля хреста. Тільки Івану Спаситель зміг довірити турботу про Свою матір.

Багато людей задоволені тим рівнем знання Ісуса, який мають. Але Бог чекає дуже близьких стосунків. Він невичерпний, і Бога ми пізнаватимемо вічно.

Отже, найближчі можливі взаємини відбуваються в духовному серці. Бо ж ми – храм Бога. Ніхто не може бути для нас ближче за Господа – питання лише в тому, наскільки ми пустили Христа в своє серце, присвятили себе Йому, чи намагаємось бути ще ближче. Повчимося у царя Давида:

«Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого! Коли я прийду й появлюсь перед Божим лицем?» (Псалом 41:2-3).

Кожен має вибір: стати учнем, або залишитися в натовпі (чи зовнішнім відносно Царства Божого). Навіть ставши учнем, кожен має вибір: наскільки близько будеш із Христом? Правильний вибір приведе на важкий і тернистий шлях, але нагорода для тих, хто любить Бога, дуже велика.

Андрій
Лаврентюк

Кістки оживуть...

– Кажуть, ви церкву в селі хочете зводити?

– Хочемо. Ділянку наглядаємо... У центрі... Не підкажеш?

– Підкажу. Киньте цю витівку. Спалять мужики вашу церкву.

– Чому?

– То є у нас своя. Православна.

– Ти туди ходиш? Чи твоя дружина? Діти?

– Настане час – піду. Там бабусі... Є кому молитись.

– А сам, значить, погрішиш ще?

– Ти мені голову не морочи! Знаємо ми ваші хитрощі. Говорю по-людськи – не будуйте в селі ваш Дім молитви. Адже знаєте – село давнє. Його наші діди-прадіди, старовіри, започаткували. Тут коріння віри давнє. Нічого іншого нам не потрібне.

– А що ти знаєш про старовірів?

– Що треба – знаю!

– Значить, знаєш, як образив своїх дідів-прадідів?

– Чого це образив?

– То глянь на себе... На село наше... Старовіри тютюн у руки не брали. До браги не торкалися. Богу намагалися догодити, святість свою берегли. Ніхто з них не пив, не кутив, не матюкався... Молилися не лише старенькі – діти малі молитви знали. Молодята берегли себе до весілля. Щоб вкрасти – такої думки ні в кого не було. Працею своєю жили, дітей піднімали... І до безбожної школи ніхто з них ніколи б своєї дитини не віддав. Найкраще в тайгу! Далі від бруду та спокус. Не мати нічого спільного із гріхом. Себе та дітей зберегти. А ти?

– Що я?

– Хороший мужик... Роботяга! Але стоїш переді мною прокурений. Знаю, що й випити любиш. Розмовляєш – мат через слово. Діти твої в школі будь-якого вчителя матюкатися навчать. Хіба ти не образив своїх дідів-прадідів? Хіба не зрадив їх? Хіба не плачуть вони на небі, коли бачать тебе тут, на землі, яку колись потом своїм поливали, сльозами, молитвами встеляли?

– Я ж говорю, у нас своя церква є – православна.

– Так давай разом... Ти, я...

Інших мужиків підніmemo. Давайте разом, усім світом, вашу церкву відбудуємо. Щоб діти побачили, як їхні батьки та старші брати церкву у селі відроджують. На богослужіння йдуть... Від гріхів відмовляються... Моляться... Давай! Ми вас підтримаємо. Руками... Грошима... Візьмемося?

– Ніхто з мужиків не піде. Своїх турбот у кожного...

– Отоді й нам не заважай. І мужикам скажи – якщо їм з церквою не дорогою, то з Богом точно не дорогою. А ми... Хоч і приїжджі... Ми хочемо вшанувати цю землю. Ваших дідів-прадідів. Щоб святість сюди повернулася. Щоб діти чистими росли... Щоб розрізняли, де гріх, а де Боже... І старовіри, чий кістки в цій землі лежать, подякують. Богу та кожному, хто в цьому селі церкву візьметься будувати. Чого мовчиш?

Чоловік махнув рукою. Пішов мовчки. Поки що, може, ми й не розуміємо одне одного. Але зрозуміємо... Церкву в селі поставимо.

Сергій Мирний

1 Коринтян 13 розділ у перекладі Лесі Українки

«Хоч би я говорив усіма людськими й янгольськими мовами, та не мав би любові, то був би я міддю, що дзвенить, або цимбалом, що бринить. І хоч би я мав пророцтва дар і знав би всі таємниці, і тямив усі знаття і якби мав усю ту віру, що навіть гори перестановлює, та не мав би любові, то був би нічим. І хоч би роздав я всі свої маетки, і хоч би тіло своє віддав спалити, а любові не мав би, то не було б мені користі ніякої. Любов довго терпить, милосердя має, любов не задрить, любов не пишається, не гордує, не буяє, не допоминається свого, не роздрознюється, не мислить зла, не радіє з неправди, а радіє з правди; вона все любить, всьому віри

діймає, на все вповає, все терпить. Любов ніколи не відпадає, хоч би й пророцтва перестали, хоч би й мови замовкли, хоч би й знання затратилось. Бо ми тільки частково знаємо і частково пророкуємо, а як прийде довершене (цілковите), тоді все часткове непотрібне (відпаде) буде. Поки я був дитиною, то говорив як дитина і думав як дитина, і міркував як дитина, а як став дорослим, відкинув дитяче. Адже ми тепер бачимо, немов споглядаючи на свічаді (дзеркалі), тоді ж око в око (віч-на-віч): тепер я розумію частково, а тоді пізнаю все так, як і мене самого пізнано буде. Тепер же зостанеться віра, надія, любов, три їх, але найбільша з них – любов».

«І, терплячи муки в аду, звів він очі свої...» (Луки 16:23).

Пекло – тема, якої ми мало торкаємося навіть у церкві. Вже тридцять п'ять років як я християнин і не пам'ятаю жодної проповіді на цю тему. Можливо, Біблія уникає згадки про пекло? – Ні, вона багато говорить про це. Ісус сказав про пекло: «... просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!» (Матвія 7:13-14).

Щосекунди на планеті вмирає приблизно дві людини, і більшість людей іде в пекло, тому що не знають Ісуса як свого Спасителя; адже Він – єдина дорога, яка позбавляє пекла. Отож, якщо ми не хочемо, щоб люди потрапили до пекла, необхідно знати про нього та попереджати інших про пекельну небезпеку.

Розглянемо шість питань, які приведуть нас до біблійно-точного розуміння пекла, спрямують і змінять наші думки про пекло та вічність, а також вкажуть, як слід жити на землі.

ПЕКЛО ТА ВІЧНЕ ПОКАРАННЯ

Чи насправді існує пекло?

Можливо, пекло – це релігійна вигадка та хитрощі церковників, аби залякати люд, щоб всі стали віруючими та жертвували гроші? Звідки ми знаємо про існування пекла?

По-перше, Ісус Христос говорив про існування пекла: «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі не може вбити; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам загубити в геєнні» (Матвія 10:28, див. також Мк. 9:43; Лк. 16:23-31; Мт. 23:33). Ісус сказав про реальність пекла 17 разів. Жодна інша біблійна особа не говорить про пекло стільки, як Ісус Христос.

По-друге, Новий Завіт вчить, що пекло реальне. Наприклад: «А лякливим, і невірним, і мерзенним, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомівцям, їхня частина в озері, що горить вогнем та сіркою, а це друга смерть!» (Об'явлення 21:8); «І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і пекло дали мертвих, що в них, і суджено їх згідно з їхніми чинами. Смерть же і пекло були вкинені в озеро вогняне.

Це друга смерть, озеро вогняне. А хто не знайшовся написаний у книзі життя, той укинений буде в озеро вогняне...» (Об'явлення 20:13-15). Новозавітні автори – Матвій, Марк, Лука, Іван, Павло, Яків, Петро, Юда – згадують пекло у своїх посланнях.

Проте дехто каже, що не вірить у правдивість Біблії, а тому відкидає наведені вище свідчення, вважаючи, що пекла немає. Моя відповідь їм: ви можете відкидати Біблію і не вірити їй, але пекло нікуди не зникне. Біблія довела свою точність щодо географії, археології, історії... тому є всі підстави вірити в її спроможність у духовних питаннях. Крім цього, Біблія змінила більше

життів і пережила набагато більше видань, ніж будь-яка інша книга, тому є вагомі підстави слухати її слова з усією серйозністю.

Є й третя причина вірити в існування пекла, бо якби не було пекла і жодного покарання за гріх, то не було б підстав Ісусу Христу йти на смерть на хресті. Тим не менш, Біблія сповіщає протилежне: гріх існує, він по-

винен бути засуджений, і непрощені грішники підуть у пекло на покарання.

І, нарешті, прагнення чесності благає Бога навести порядок там, де панує хаос. Люди, подібні до Гітлера, Пол Пота, Сталіна не підуть безкарними за зло, яке завдали людству. І будь-які інші злодіяння, знаємо ми про них, чи ні, будуть розглянуті та засуджені. Справедливість і чесність вимагають розбору всякого зла. Біблія говорить, що Бог зробить це, і більшість людей погоджуються з цим.

Отже, чи існує пекло? – Так! Так стверджують Біблія, смерть Ісуса на хресті, і того вимагає справедливість. Це підводить нас

до другого питання: як виглядає пекло?

Яке воно, пекло?

Думаю, більшість людей вірять у пекло, все ж є дуже різні точки зору на те, яке воно. Дехто вважає, що пекло – це місце тортур та страждань, куди душі людей йдуть після смерті; інші стверджують, що пекло – це не більше ніж символ невідомого поганого результату після смерті. Інші ж не впевнені, чи вірять, що абсолютно зникнуть після смерті.

Пекло – це вічний огонь, що палить і не гасне. Одна з характеристик, яка дуже яскраво описує пекло, – це вогонь. У Новому Завіті для опису мук пекла вогонь згадується понад двадцять разів (Об'явлення 20:10, 15; 14:10; 19:20; 21:8; Мт. 3:10-12; 5:22; 7:19; 13:40, 42, 50; 18:8-9; 25:41; Мк. 9:44). До того ж, цей вогонь «вічний» у часі. Ісус скаже: «Тоді скаже й тим, хто зліва: *Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний вогонь, що дияволі та його посланцям приготований*» (Матвія 25:41).

Зверніть увагу на наступний текст: «*І ці підуть на вічні муки, а праведники на вічне життя*» (Матвія 25:46). Ґрунтуючись на цьому вірші, можна стверджувати: і «вічне життя», і «вічні муки» однаково безкінечні, тому що про них згадується паралельно. Слово, перекладене як «вічне», це те саме. Іншими словами, у цьому вірші (Матвія 25:46) в обох фразах слово «вічне» має однакове значення. Отже, якщо рай триває вічно, так само буде і з пеклом.

Говорячи про вічність пекла, деякі люди запитують:

«Чому пекло має бути вічним, тоді як гріхи людей тимчасові?» Одна з причин в тому, що люди, які йдуть туди – вічні нечестивці. Пекло нікого не реформує і не покращує. Гріховний стан таких людей незмінний і нескінченний, таке і їхнє покарання.

Ніхто в пеклі не зможе покращити себе і, отже, не зможе бути в присутності абсолютно святого Бога. Інша причина вічного існування пекла – гріх проти безкінечного славного Бога. Гріх безкінечно згубний і тому заслугує на безкінечне покарання.

Пекло – це муки без скону.

«*І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам погубити в геєнні*» (Матвія 10:28). Хто може зруйнувати тіло та душу в пеклі? Сатана? – Ні! Бог, а не сатана контролює пекло та засуджує до мук. Біблія ніде не говорить, що сатана керує пеклом і контролює його.

Тілесні муки пекла очевидно описані в Марка 9:48: «*де їхній черв'як не вмирає, і не гасне вогонь!*» А в Матвія 8:12 сказано, що там «*плач і скрегіт зубів!*» Плач передбачає страждання, біль, смуток, муки, а скрегіт зубів вказує на розпач та гнів. Така картина контрастує з зухвалими коментарями деяких людей, які говорять, що вони хотіли б потрапити до пекла, бо там будуть усі їхні друзі і це буде схожим на велику вечірку.

Пекло – це темрява без жодного світлого променя.

У кількох уривках Писання пекло названо «темрявою зовнішньою» (Матвія 8:12; 22:13; 25:30; Юди 13).

Пекло – це місце, де Бога не видно, не чути.

Остання характеристика пекла – це місце, далеке від Бога: «*у полум'яному огні, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його*» (2 Солунян 1:8-9). Кінцева трагедія пекла – там немає

Бога, немає Його слави та доброти.

Підсумовуючи, ми можемо сказати, що пекло – це

вогненна, тілесна, темна, свідомо мука далеко від Господа та Його добрих дарів.

Чи справедливе пекло?

Наведені вище роздуми підводять до ще одного питання: чи справедливе пекло? Деякі люди запитують, чи може милостивий, добрий Бог вічно мучити людей за гріхи. Як повірити такому? Перерахую причини вірити в це.

«А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки... Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, озеро огняне. А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне» (Об'явлення 20:10, 14-15).

По-перше, Біблія каже, що пекло існує і Бог справедливий. Зрештою, не наші почуття, не наші особисті стандарти, але Слово Боже визначає істину. Істина про пекло та вічне покарання ясно викладена в Писанні, і така наша позиція. Ісус Христос, апостоли Павло, Петро, Іван та Юда, пророки Даниїл та Ісаї – всі вони вчать про реальність пекла. Тому замість того, щоб збентежитись, коли згадують про пекло, ми повинні сміливо попереджати інших людей про небезпеку майбутнього гніву.

Друга причина. Біблія каже, що ми вкрай зіпсовані та гріховні: «*вся праведність наша ніби поплямований місячним одяг*» (Ісаї 64:6); «*Людське серце найлукавіше над усі та невігойна, хто пізнає його?*» (Єремії 17:9). Проблема в тому, що ми не бачимо себе достатньо гріховними, а Бога нескінченно святим. Тому багатом

прірва між Богом і нами не здається такою вже й великою, а злочин гріха проти Бога – безмірним. Проте це так: «*Немає праведного жодного; немає, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, всі повідступали, разом стали непотрібні, немає добродинця, немає жодного!*» (Римлян 3:10-12).

По-третє.

Люди, які відкидають пекло, зазвичай роблять це тому, що воно

здається їм позбавленим любові та несправедливим. І все-таки Божа любов не повинна трактуватися за межами Його святості. Бог – це не лише любов, а й абсолютна святість. Бог абсолютно нетерпимий до гріха. Святість –

це «*Божа ДНК*». «*Святий, святий, святий Господь Саваот*» (Ісаї 6:3); «*Святий, святий, святий Господь, Бог Вседержитель, що Він був, і що є, і що має прийти!*» (Об'явлення 4:8).

Пекло вказує на серйозність гріха і абсолютну святість Бога, Який не може ігнорувати гріх. Біблія каже: «*Заплата за гріх – смерть*» (Римлян 6:23). Як наслідок, комусь доводиться платити за наші гріхи. Або ми опи-

нимосся в пеклі, або Христу треба було померти на хресті. Відплата за гріх не може просто зникнути.

Але Бог настільки люблячий, що заплатив ціну за наш гріх, якою стала смерть Ісуса на хресті за нас. Говорячи про небеса (новий Єрусалим), Слово Боже згадує: «*І не ввійде до нього ніщо*

нечисте, ні той, хто чинить гідоту і неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об'явлення 21:27). Пекло існує, тому що Божий святий характер вимагає цього.

Пекло не може бути несправедливим, тому що Божий характер завжди справедливий і правильний: «*Тож поправді,*

не чинить Бог несправедливого, і Всемогутній не скривлює права» (Йов 34:12); «*Той, Хто всю землю судитиме, не вчинить неправди*» (Буття

18:25; див. також Авв. 1:13; Рим. 2:5).

«І багато-хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться, одні на вічне життя, а одні на наруги, на вічну гідоту» (Даниїла 12:2).

Чи є рівні покарання в пеклі?

Побачивши, що таке пекло, деякі запитують: чи є рівні покарання у пеклі? Іншими словами, чи матимуть те ж покарання Гітлер і Пол Пот, що й мила бабуся, яка не прийняла

Спаса?

У пеклі, швидше за все, будуть різні покарання, залежно від вини людини та глибини розуміння істини. Ця ідея підтримується євангелістом Лукою: «*А раб той, що знаючи волю свого господаря, але не приготував, ані не*

вчинивши згідно з волею його, буде тяжко побитий. Хто ж не знаючи, а вчинивши каригідне, буде мало він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього і хочуть. А кому багато повірено, від того ще більше хочуть» (Луки 12:47-48). Сам Господь Ісус попереджав тих, що мали більше істини та привілеїв про суворіший суд: «*Але говорю вам, що содомській землі буде легше дня судного, аніж тобі!*» (Матвія 11:24).

Отже, ґрунтуючись на цих віршах, ми можемо дійти висновку про існування рівнів покарання в пеклі. Це не означає, що пекло не буде жахливим, серйозним, свідомим, вічним покаранням далеко від присутності Бога для кожного, хто туди потрапить,

«І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Матвія 25:46).

це означає, що покарання буде не однаковим для всіх.

Хто потрапляє в пекло?

Поставимо наступне важливе питання: хто піде в пекло? Більшість відповідь: «Не я», незважаючи на слова Ісуса: «*просторі ворота і широка дорога, що*

за нас; дякувати Йому за те, що ми не йдемо в пекло, якщо по-справжньому віримо в смерть Христа. Слава Богу – я врятований!

Чи гнівається ви на когось сьогодні за

те, що вам зробили зло? – Віддайте помсту Богові: «*Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь*» (Римлян 12:19). Чи гнівається справедливо на члена сім'ї, друга, незнайомця, пастора церкви, уряд? – Відпустіть. Віддайте це Богові, Він розсудить. Він розставить усе на свої місця. Не дозволяйте гіркоті поглинути вас. Вона, ніби отрута, нашкодить вам і близьким. Вибачте інших, як і Бог пробачив вас (Ефесян 4:32).

Ми маємо попере-

дити інших про безпеку. Якби горіло житло, в якому сплять люди, і ми могли би попередити їх, врятувати від загибелі, то хто стояв би осторонь та не пробудив людей від сну? Наскільки же більш серйозною та тривалою, ніж фізична смерть на землі, є небезпека вічної смерті в пеклі!

Часто нас засмучує те, що насправді не має жодного значення для вічності. Ми сумуємо через дрібниці, які порушили наші плани, засмучуємося через ставлення людей до нас. А в цей час кожна секунду приблизно дві людини помирає, і більшість з них не знають Спасителя Ісуса Христа... Тільки подумайте: доки ви

«І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ад дали мертвих, що в них, і суджено їх згідно з їхніми вчинками» (Об'явлення 20:12-13).

читали цю статтю, померло кілька тисяч людей. Це не теорія чи здогад – це факт.

Більшість з померлих перебувають у муках пекла. Перестаньте турбуватись про те, що зрештою, не має значення, і почніть жити у світлі вічності і щойно почутої істини. Попереджайте оточуючих про безпеку, яка наближається з кожним днем. Пекло реальне. Пекло існуватиме вічність, і воно куди жахливіше і болісніше, ніж ми можемо уявити.

О, Боже, допоможи нам бути сміливими, коли нас долає лінч чи слабкість, і ми не хочемо розповідати про Ісуса! Допоможи нам більше піклуватися про інших та їхню вічну долю, ніж про власний комфорт і про те, як ми

веде до смерті, і нею багато хто ходить» (Матвія 7:13). Слово Боже каже: кожен, хто не повірить у Христа. Ось що говорить Біблія:

«*Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на ньому перебуває*» (Івана 3:36); «*Позбирають із Царства Його всі соблазни, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів!*» (Матвія 13:41-42; див. також 2 Солунян 1:8-9; Об'явлення 21:8).

Як нам реагувати?

Ми повинні дякувати Богові за Його характер, явлений у питаннях про пекло. Бог святий, праведний і покарає гріх. Віруючі повинні дякувати Богові за Ісуса Христа і Його смерть

вигаємо, або якими нас бачать оточуючі, коли ми ділимося Євангелієм! Боже, допоможи попереджати інших про майбутній суд і вмовляти їх покаятися у гріхах і довіритися Ісусу, єдиному Богові і Спасителю, Який заплатив ціну за гріхи людей!

Друзі, спасіння від гріха і вічного покарання очікують лише тих, хто повернеться від гріха до Ісуса. Сьогодні день спасіння!

Брюс Алворд,
викладач Ірпінської Біблійної семінарії

*Ланцюги різних видів та якості
Викликають багато цікавості.
Та без Бога – хоч кайф, хоч багатство –
Все одно сатанинським є рабством.*

**Пропонуємо Вам відвідати
зустрічі поклоніння Богу:**

«Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Євангеліє від Івана 14:6).

Прочитайте журнал та дайте іншим – хай прочитають!